

KĀ PIE MANIS ATNĀCA EŅĢELIS, UN VIŅA UZDEVUMS

1 Brāļi droši vien... Es šeit redzu vairākus magnetofonus, un viņi to, protams, ierakstīs. Katru reizi, kad jūs gribat zināt, ko tieši Svētais Gars jums ir teicis, vērsieties pie šiem brāļiem, kuriem ir šie magnetofoni, un viņi to var atkal atskaņot, lai jūs atrastu tieši to, kas jums interesē. Un skatieties un vērojiet, vai tas notiks tieši tā, kā Tas pateica, saprotiet. Kad jūs dzirdat, ka tiek pateikts TĀ SAKA TAS KUNGS, kaut kas konkrēts, ka *tas* ir *tas*...vai arī vienkārši pārbaudiet to un paskatieties, vai tas ir pareizi vai nē. Saprotat? Tas vienmēr notiek tā.

2 Tagad, tādām nelielām ievadam... Un šovakar mani pat iepriecina, ka mēs šeit esam mazā skaitā. Mēs vienkārši jutīsimies kā mājās, vai ne? Mēs neesam...neviens no mums šeit nav svešs. Mēs neesam... Es vienkārši varu runāt savā kentukiešu gramatikā un justies kā mājās, tāpēc ka mēs...mēs esam tikai... Un es tagad negribu apvainot kentukiešus, ja šeit ir kāds no Kentuki. Vai šeit ir kāds no Kentuki? Paceliet savas rokas. Klausieties! Man vajadzētu justies gluži kā mājās, vai ne? Tas ir tik jauki.

Mana māte vadīja pansiju. Un kādu dienu es aizgāju uz turieni, lai noskaidrotu... Tur bija apmetusies liela cilvēku grupa, un bija saklāts liels, garš galds. Un es sacīju: «Kurš šeit ir no Kentuki, piecelieties.» Piecēlās visi. Un tovakar es devos uz draudzi, savu draudzi, un es teicu: «Kurš šeit ir no Kentuki?» Piecēlās visi. Tāpēc es sacīju: «Nu, tas ir ļoti labi.» Misionāri bija ļoti pastrādājuši, tā ka mēs par to esam ļoti pateicīgi.

3 Un tā, Vēstulē Romiešiem 11. nodaļā, 28. pants. Tagad uzmanīgi klausieties lasījumu no Rakstiem.

Pēc Evaņģēlija viņi ir ienaidnieki jūsu dēļ; bet pēc izvēles — Dieva mīļotie tēvu dēļ.

Jo neatceļamas ir Dieva žēlastības dāvanas un Viņa aicinājums.

Lūgšim. Kungs, palīdzi mums šovakar, tagad, kad mēs tuvojamies godbijībā, no visas sirds, neliekuļoti. Tas viss ir teikts tikai Tavai slavaī. Un palīdzi man, Kungs, un ieliec manā prātā tikai to, kas būtu jāpasaka, un to, cik daudz sacīt. Apstādini mani, kad pienāks

Tavs laiks. Es lūdzu, lai ikviena sirds šinī auditorijā pieņem sacīto, slimo un to, kam ir kāda vajadzība, labad. Jo es to lūdzu Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

4 Un tā, es tieši gribēju pievērsties šai tēmai, kamēr mūsu nav daudz. Un...un es pacentīšos neturēt jūs pārāk ilgi — es šeit nolikšu savu pulksteni un tagad darīšu, ko varēšu, lai jūs atlaistu laicīgi — tā, lai jūs rītvakar atkal būtu šeit. Tagad esiet lūgšanā. Man šķiet, ka puika pat neizdalīja kartītes. Es viņam nepajautāju, vai viņš... Un ja viņi nav...vai viņi ir, vai nav izdalījuši, tas nav svarīgi. Jebkurā gadījumā mums šeit ir kartītes, ja vajadzēs dažus izsaukt. Un tā, ja arī ne... Nu, mēs vienkārši paskatīsimies, ko teiks Svētais Gars.

Un tā, ja jūs uzmanīgi ieklausīsieties... Lūk, tas var... Tā kā es... Mūsu šeit nav tik daudz, tas ir piemērots laiks to pateikt, jo tas...tas skar mani personīgi. Un tieši tāpēc es šovakar izlasīju šo Rakstu vietu — lai jūs ieraudzītu, ka dāvanas un aicinājums nav kaut kas tāds, ko kāds var nopelnīt.

5 Pāvils, šeit runādams, teica: «Ebreji Evaņģēlija gaismā kļuva akli un atstumti no Dieva, un tas bija mūsu dēļ.» Bet tieši iepriekšējā pantā ir teikts: «Viss Izraēls tiks izglābts.» Viss Izraēls tiks izglābts. Saskaņā ar izredzētību, Dievs Tēvs viņus iemīlēja un padarīja aklus, lai tagad būtu vieta mums, pagāniem, atgriezties no grēkiem, lai saskaņā ar Viņa Vārdu caur Ābrahāmu, viņa Sēklu, varētu svētīt visu pasauli. Redzat, kāda ir Dieva suverenitāte? Viņa Vārdam vienkārši ir jāpiepildās. Viņš vienkārši nevar būt citāds. Un tagad mēs caur... Dievs ir izredzējis mūs; Viņš izredzēja ebrejus, un Viņš...

Visas šīs lietas — tā ir Dieva spēja visu zināt iepriekš. Kad Viņš izteica to, kas būs, Viņš to jau zināja iepriekš. Un tā, Dievs, lai Viņš būtu Dievs...jau iesākumā Viņam bija jāzina beigas, jo pretējā gadījumā Viņš nebūtu bezgalīgais Dievs. Dievs nevēlas, lai kāds aizietu bojā. Protams, ka nē! Viņš negrib, lai kāds aizietu bojā. Bet jau no laiku...no pasaules iesākuma Dievs precīzi zināja, kurš būs glābts un kurš nebūs glābts. Viņš negribēja, lai cilvēki aizietu bojā: «Viņa griba nav, lai kāds aizietu bojā, bet Viņa griba ir visus izglābt», taču Viņš jau no sākuma zināja, kurš izglābsies un kurš neizglābsies. Lūk, kāpēc Viņš spēja paredzēt: «Notiks šis. Notiks tas,» vai arī, «Tas notiks tādā veidā. Ar to cilvēku notiks tas.» Saprotat?

7 Viņš varēja to zināt iepriekš, jo Viņš ir bezgalīgs. Ja jūs zināt, ko tas nozīmē — vienkārši «nav nekā tāda, ko Viņš nezinātu». Redziet, Viņš zina. Nu, nav nekā pirms sākās laiks, un vēlāk vairs laika nebūs, saprotiet, Viņš vēl aizvien visu zina. Viss ir Viņa prātā.

Un tad, kā Pavils teica vēstulē Romiešiem 8. un 9. nodaļā: «Par ko gan Viņš vēl pārmet?» Tā tad mēs to redzam, bet Dievs...

Līdzīgi, kā sludinot Evaņģēliju. Kāds sacīja: «Brāli Branham, tu Tam tici?»

Es teicu: «Redz...»

Sacīja: «Tu droši vien esi kalvinists.»

Es teicu: «Es esmu kalvinists, kamēr vien kalvinists ir Bībelē.»

Lūk, uz šī Koka ir zars — tas ir kalvinisms, taču uz šī Koka ir arī citi zari. Kokam ir vairāk nekā tikai viens zars. Viņš vienkārši gribēja tevi aizvest līdz Mūžīgajai Drošībai, bet pēc brītiņa tu aizej prom Universālismā un vēl kaut kur — tam nav gala. Taču, kad tu tiec galā ar kalvinismu, tad pakāpies augstāk un sāc ar arminiānismu. Redziet, uz šī Koka ir vēl viens zars un vēl ir viens zars — vienkārši turpini virzīties. Tas viss kopā veido šo Koku. Tāpēc es ticu...kalvinismam, kamēr vien tas atrodas Rakstos.

8 Un es ticu, ka Dievs pirms pasaules radīšanas zināja...izraudzīja Savu Draudzi Kristū, un nokāva Kristu pirms pasaules radīšanas. Tā saka Raksti: «Viņš bija Dieva Jērs, nokauts pirms pasaules radīšanas.» Redzat? Un Jēzus sacīja, ka Viņš pazina mūs pirms pasaules radīšanas. Pāvils teica, ka: «Viņš...Viņš mūs pazina un izredzēja mūs, lai pieņemtu par saviem bērniem caur Jēzu Kristu vēl pirms bija izveidota pasaule.» Tas ir Dievs. Tas ir mūsu Tēvs. Saprotat?

Tāpēc neraizējieties, viss iet uz priekšu tieši tā, kā tam ir jāiet, viss notiek tieši laikā. Vienīgais, kas ir jāizdara — ir jāiekļaujas šajā kustībā. Un tā...tā ir tā labā daļa — kad tu tiec šajā kustībā, tad tu zini, kā rīkoties.

Un tā, tagad pievērsiet uzmanību: «Dāvanas un aicinājumi ir neatceļami,» un tas ir vienīgais veids, kā es varu...varu pēc Rakstiem noteikt manu aicinājumu Kungā. Un es ticu, ka šovakar esmu kopā ar draugiem, kuri to, protams, sapratīs un nedomās, ka tam ir sakars ar personu...bet, lai jums būtu izpratne un jūs vienkārši zinātu, ko...ko Kungs ir teicis, ka Viņš izdarīs, un ieraudzītu *kaut ko* kustībā un to saprastu.

9 Un tā, iesākumā...pirmā lieta, ko es vispār varu atcerēties, bija vīzija. Pirmais, ko es varu atsaukt atmiņā — tā ir vīzija, kuru man deva Kungs. Un tas bija pirms daudziem, daudziem gadiem, es biju pavisam mazs puisēlis. Un man rokā bija akmens.

Un tā... Lūdzu, piedodiet...es atceros, kā es valkāju garu kleitu. Es nezinu, vai jūs, vismaz kāds no jums, esat pietiekami veci, lai atcerētos laiku, kad mazi puikas valkāja garas kleitas. Kurš no jums šeit atceras, kā bērni valkāja, nu jā...garas kleitas? Nu, es to atceros, es rāpoju pa grīdu tur, manā mazajā, vecajā būdiņā, kur mēs dzīvojām. Un kāds ienāca, es nezinu, kurš tas bija. Bet mamma pie manas kleitas bija piešuvusi mazu...mazu, zilu lentīti. Un es tik vien kā knapi mācēju staigāt. Taču tajā brīdī es rāpoju; es bāzu savu pirkstu sniegā, kas bija uz viņa apaviem, un ēdu šo sniegu no viņa kājām, kamēr viņš stāvēja pie uguns, lai sasildītos. Es atceros, kā mamma mani par to sarāja.

10 Un pēc tam nākošais, ko es atceros...droši vien tas notika kādus divus gadus vēlāk. Man bija neliels akmens. Un tad man bija apmēram trīs gadi, bet mans jaunākais brālis tad droši vien nebija pat divus gadus vecs. Un tā, mēs bijām ārā, otrpus pagalmam, kur atradās tas senais skaidu pagalms, kur mēdza savest kokus un skaldīja malku. Cik daudzi atceras tos laikus, kad kokus aizvilka mājas otrā pusē un tur tos skaldīja? Kāpēc man šodien vajadzēja likt kaklasaiti? Es...es esmu gluži kā mājās.

Pēc tam, kad viņi... Tur, vecajā skaidu pagalmā, tecēja neliels strauts, kurš nāca no avota. Tur pie šī avota bija vecs no ķirbja uztaisīts smeļamais kauss, tur mēs smēlām ūdeni un lējām to vecā spainī, vecā ciedra koka spainī, un nesām to lejā.

11 Es atceros pēdējo reizi, kad redzēju savu veco vecmāmiņu pirms viņa nomira, viņai bija simtu desmit gadu. Un, kad viņa nomira... Tieši pirms viņas nāves es paņēmu viņu uz savām rokām un turēju viņu, lūk, šādi. Viņa mani apskāva un sacīja: «Lai Dievs svētī tavu dvēseli, mīļumiņ, tagad un mūžīgi,» — kad viņa mira.

Un es domāju, ka šai sievietei nekad nav bijis sava kurpju pāra, nekad viņas mūžā. Atceros, kā es viņu vēroju un... Pat tad, kad es biju jauns un gāju uz turieni viņu apraudzīt — ik rītu viņa cēlās, basām kājām, un gāja pa sniegu uz šo avotu, piesmēla ūdens spaini un nāca atpakaļ, visur ar basām kājām. Tā, ka tas jums nenieka nekaitēs, viņa nodzīvoja līdz simtu desmit gadiem. Un tā...tieši tā, viņa piedevām bija ļoti, ļoti izturīga.

12 Un tā, pēc tam es atceros, ka viņa grasījās izstāstīt man par mana tēva marmora bumbiņām, ar kurām viņš spēlējās, kad viņš bija zēns. «Un šī nabaga nevarīgā būtne,» es nodomāju, «kā viņa domā tikt augšā uz šiem bēniņiem?» Parasta būda ar divām istabām, bet tur bija bēniņi. Un bija nocirsti divi koki, un bija uztaisītas kāpnes, lai varētu tikt augšā. Nu, es teicu...

Nu, ziniet, viņa sacīja: «Un tā, pēc pusdienām es tev pastāstīšu...parādīšu tev tava...tava tēta marmora bumbiņas.»

Un es teicu: «Labi.»

Un tā, viņa grasījās man tās parādīt, tās bija lādē augstā, kur bija saliktas viņas mantas, kā jau tas mēdz būt veciem ļaudīm. Un es nodomāju: «Kā gan šī vecā nabadzīte domā uzrāpties pa šīm kāpnēm?» Tāpēc es pienācu tur klāt un teicu: «Vecmāmiņ,» es sacīju, «pagaidi, mīļā, es uzrāpšos tur augšā un tev palīdzēšu.»

Viņa sacīja: «Nostājies maliņā.» Un viņa uzskrēja pa šīm kāpnēm kā vāverīte. Viņa teica: «Labi, nāc nu!»

Un es sacīju: «Labi, vecmāmiņ.»

Es nodomāju: «Ak, ja vien es spētu būt tāds...ja vien manī vēl būtu tik daudz spēka simtu desmit gados!»

13 Lūk, pēc tam es atceros, kā es biju pie šī avota, un man bija akmens, un es metu to dubļos, lūk, šādi, mēģinot parādīt savam mazajam brālim, cik esmu stiprs. Un tur kokā sēdēja kāds putns un tas čivināja, šaudīdamies šurpu turpu, maza sarkanrīklīte vai kaut kas tamlīdzīgs. Un es nodomāju, ka viņa runāja ar mani, šī mazā sarkanrīklīte. Un es pagriezos un ieklausījos, un putns aizlidoja, bet kāda Balss sacīja: «Lielu savas dzīves daļu tu pavadīsi netālu no pilsētas, kuru sauc par Nūolbani.»

Tas ir trīs jūdzes no tās vietas, kur es uzaugu. Mēs pārvācāmies uz turieni apmēram pēc gada, kaut nekad agrāk nebija pat domas kaut kur pārvākties... Nūolbani. Visas dzīves laikā, kā šīs lietas...

14 Un tā, redziet, mani tuvinieki nebija reliģiozi. Mans tēvs un māte negāja uz baznīcu. Pirms viņiem, visi bija katoļi.

Es domāju, ka mans mazais brāļa dēls šovakar sēž kaut kur šeit, es nezinu. Viņš ir karavīrs. Es par viņu lūdzu. Pats viņš ir katolis, vēl aizvien katolis. Un pagājušajā vakarā, kad viņš bija šeit un redzēja

tos Dieva darbus... Viņš stāvēja tieši tur, pie platformas. Tur stāvēt, viņš pateica un...viņš teica: «Tēvoci, Bil?» Viņš bija ilgu laiku pavadījis ārzemēs, sacīja: «Kad es to redzēju,» teica, «katoļu baznīcā tas...tas nenotiek.» Viņš teica: «Tas... Es...es ticu, tēvoci Bil, ka tev ir taisnība,» viņš teica.

Un es sacīju: «Dārgais, ne jau *man* ir taisnība, bet Viņam ir taisnība. Redzi, tieši *Viņam* ir taisnība.» Un tā, viņš teica, ka viņš... Es sacīju: «Lūk, es neprasu, lai tu kaut ko darītu, Melvin, bet vienkārši kalpo Kungam Jēzum no visas sirds. Ej, kur vien vēlies. Taču pārliecinies, vai Jēzus Kristus ir no jauna piedzimis tavā sirdī, redzi, tavā sirdī. Pēc tam ej uz jebkuru draudzi, uz kuru vien gribēsi.»

15 Lūk, starp maniem radiem visi pirms manis bija katoļi. Mans tēvs ir īrs, un mana māte bija īriete. Vienīgais pārrāvums īru asinīs ir mana vecmāmiņa, kas bija no čeroki cilts indiāņiem. Mana māte ir gandrīz vai metise. Un tā, tad es... Priekš manis, tas ir mans... Mūsu paaudze...pēc trim tā vairs nav, tas pazūd. Bet tas ir vienīgais pārrāvums starp tīriem īriem, kuru uzvārdi bija Hārvijs un Branhams. Un tad — vēl pirms tam — bija Lions, kurš vēl aizvien ir īru izcelsmes. Un toreiz viņi visi bija katoļi. Taču priekš manis...kā bērniem mums vispār nebija nekādas reliģiskās audzināšanas vai apmācības.

Taču šīs dāvanas, šīs vīzijas — es redzēju vīzijas jau tolaik, tieši tāpat, kā es tās redzu tagad, tā tas ir, jo dāvanas un aicinājumi ir neatceļami. Tā ir Dievišķā izredzētība, Dievs kaut ko dara. Visu dzīvi es biju baidījies par to pat ieminēties.

16 Jūs esat lasījuši manu stāstu mazā grāmatiņā ar nosaukumu «Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžos». Man liekas, tas ir kādā no grāmatām, tām pārējām. Vai tā ir, Džīn? Vai tas ir šajā parastajā...parastajā grāmatā, tajā...tajā grāmatā, kura mums ir tagad? Vai tā saucas «Dzīvesstāsts»? Man šķiet, ka jā. Tad, kad mums bija... Vai tad tas nav šausmīgi? Manis paša grāmatas, bet es tās pat neesmu lasījis! Taču tās saraksta kāds cits, un pēc tam viņi tās vienkārši atnes uz sanāksmi. Es esmu izgājis tam cauri, tāpēc es vienmēr gaidu, ka notiks vēl kaut kas. Tomēr tās ir labas, tagad es tās daļēji esmu izlasījis, vietām, kad vien ir iespēja.

17 Un tā, tā vai citādi kā...kā mazs puika... Jūs zināt to vīziju — kā man tika pateikts, man bija apmēram septiņi gadi, un tika pateikts: «Nedzer un nepīpē, un neapgāni savu miesu nekādā veidā — tev būs darbs, kurš tev būs jāpaveic, kad tu izaugsi.» Un jūs dzirdējāt, kā par to ir stāstīts grāmatā. Nu, tā tas bija. Tas turpinājās visu laiku.

Kad es kļuvi par kalpotāju, nu, tad tas...tad tas tik tiešām sāka notikt visu laiku.

Un kādu nakti es redzēju mūsu Kungu Jēzu. Es ticu, ka es to stāstu ar Svētā Gara atļauju. Tas Kunga Eņģelis, kurš atnāk, nav Kungs Jēzus. Tajā redzējumā Viņš viņam nelīdzinājās. Tāpēc, ka vīzijā, kuru es redzēju par Kungu Jēzu, Viņš bija neliela auguma Vīrs. Viņš nebija... Es biju ārā uz lauka, lūdzos par savu tēti. Un es atgriezos, un es apgūlos gultā, un tovakar es paskatījos uz tēvu, un es...es teicu: «Ak, Dievs, izglāb viņu!»

18 Mana māte jau bija izglābta, un es viņu biju nokristījis. Tad es nodomāju: «Ak, mans tēvs tik daudz dzer.» Un es nodomāju: «Ja vien es varētu panākt, lai viņš pieņem Kungu Jēzu!» Es izgāju, apgūlos uz parasta salmu matrača, priekšistabā blakus durvīm.

Un kaut kas man pateica: «Celies!» Un es piecēlos, izgāju ārā un devos atpakaļ uz lauku, kas bija mājas aizmugurē, uz kādu irbuleņu...salviju lauku.

Un tur, ne tālāk par trim metriem no manis, stāvēja Cilvēks, tērpts baltās drēbēs, neliela auguma Puisis. Rokas Viņš bija salicis, lūk, šādi; tāda kā īsa bārda; mati līdz pleciem; un Viņš skatījās sāņus no manis, lūk, šādi; miermīlīga izskata personība. Taču es nevarēju saprast to, kā Viņa kājas stāv tieši viena aiz otras. Un pūta vējš, Viņa tērps plīvoja, salvijas viņojās.

Es nodomāju: «Nu, mirklīti uzgaidi.» Es sev iekniebu. Es teicu: «Un tā, es neguļu.» Es pieliecos, norāvu nelielu kriksīti no šīs salvijas, ziniēt, paņēmu to kā zobu bakstāmo. Es to ieliku mutē. Es paskatījos atpakaļ uz māju. Es teicu: «Nē, es biju tur un lūdzu par tēti, un kaut kas man pateica, lai atnāku šurp, un šeit stāv šis Cilvēks.»

19 Es nodomāju: «Viņš ir līdzīgs Kungam Jēzum.» Es nodomāju: «Interesanti, vai tā tiešām ir?» Viņš lūkojās precīzi, tieši uz to pusi, kur tagad stāv mūsu māja. Tāpēc es pavirzījos uz to pusi, lai redzētu, vai man neizdosies Viņu apskatīt. Un es saskatīju Viņa seju no sāniem, lūk, šādi. Taču Viņš... Lai Viņu saskatītu, man vajadzēja pagriezties, lūk, šādi. Un es teicu: «Hm!» Viņš neizkustējās. Un es nodomāju: «Ēs Viņu pasaukšu.» Un es teicu: «Jēzu.» Un, kad Viņš pagriezās, Viņš palūkojās visapkārt, lūk, šādi. Tas bija viss, ko es atceros, Viņš vienkārši izstiepa Savas rokas.

Visā pasaulē nav tāda mākslinieka, kurš varētu Viņu uzgleznot, Viņa sejas vaibstus. Labākais, ko es jebkad esmu redzējis, ir

Hofmana «Kristus seja trīsdesmit trīs gados», man tā ir uz visas literatūras un visa, ko es izmantoju. Tas ir tāpēc, ka tas ir ļoti līdzīgs, un tā toreiz... vai arī diezgan līdzīgs — tik līdzīgs, cik vien var būt.

Viņš izskatījās kā Vīrs... Ja Viņš runātu, iestātos pasaules gals, un tomēr tik daudz mīlestības un maiguma, ka tu...tu... Es vienkārši nokritu uz muguras. Un rītausmā... Es atjēdzos, kad ausa diena. Pidžamas kreklis bija izmircis no asarām, kad es atguvos. Es devos atpakaļ uz mājām cauri salviju laukam.

20 Es pastāstīju par to savam draugam kalpotājam. Viņš sacīja: «Billij, tas tevi padarīs traku.» Viņš teica: «Tas ir Velns.» Un sacīja: «Nekad nespēlējies ar tādām lietām.» Tajā laikā es biju baptistu kalpotājs.

Nu, es devos pie cita sena drauga. Es apsēdos un viņam par To pastāstīju. Es teicu: «Brāli, ko tu par To domā?»

Viņš teica: «Labi, Billij, es tev pateikšu.» Viņš teica: «Es domāju, ka, ja tu gribi saglabāt savu dzīvību, vienkārši sludini to, kas ir Bībelē, Dievišķo žēlastību un tā tālāk. Es labāk neaizrautos ar tādām fantastiskām lietām, ar kaut ko tādu.»

Es teicu: «Ser, es negribu aizrauties ar kaut kādām fantastiskām lietām.» Es teicu: «Es vienīgi cenšos noskaidrot, kas tas ir.»

Viņš sacīja: «Billij, pirms daudziem gadiem viņiem draudzēs šādas lietas notika. «Taču,» teica, «kad apustuļu laiks beidzās, līdz ar to beidzās arī tās lietas.» Un sacīja: «Tagad vienīgais, kas ir tāds...vienīgie, kas to visu redz,» teica, «tie ir spiritisti, dēmoni.»

Es teicu: «Ak, brāli Makkinnij, vai tiešām jūs tā domājat?»

Viņš teica: «Jā, ser.»

Es teicu: «Ak, Dievs, apžēlojies par mani!»

Es teicu: «Es...es... Ak, brāli Makkinnij, vai jūs...vai jūs palūgsiet kopā ar mani, lai Dievs nepieļauj, ka tas atkal ar mani notiktu? Jūs ziniet, ka es Viņu mīlu un es negribu tādās lietās kļūdīties.» Es teicu: «Palūdziet ar mani.»

Viņš teica: «Es palūgšu, brāli Billij.» Un tā mēs tieši tur arī palūdzām, mācītāja mājās.

Es to jautāju dažādiem kalpotājiem, tā pati atbilde. Pēc tam es baidījies viņus izvaicāt, tāpēc ka viņi padomātu, ka es esmu no velna. Un tā, es...es nevēlējos tāds būt. Es zināju, ka manā sirdī kaut kas bija noticis. Lūk, tas arī viss. Tur...tur manā sirdī kaut kas bija noticis. Un es negribēju būt tāds, nekad.

21 Un tā, pēc vairākiem gadiem, viendien es izdzirdēju... Pirmajā Baptistu draudzē, kuras biedrs es biju, es izdzirdēju, kā kāds sacīja: «Paklau, tev būtu vajadzējis turp aiziet un paklausīties šos *svētos lēkšotājus*.»

Un es nodomāju: «Svētie lēkšotāji?» Un mans draugs, Volts Džonsons, basa dziedātājs... Un es teicu: «Kas tie tādi ir, brāli Volt?»

Viņš teica: «Tas ir to pentakostu bars.»

Es teicu: «Kas?»

Viņš sacīja: «Vasarsvētku draudze!» Teica: «Billij, ja vien tu būtu to redzējis,» teica, «viņi vēlās pa grīdu, lūk, šādi, un šurpu turpu lēkāja.» Un sacīja: «Viņi teica, ka viņiem ir jāmurmulē kaut kādā nepazīstamā valodā, citādāk viņi...viņi nebūšot glābti.»

Un es sacīju: «Kur tas atrodas?»

«Ak,» sacīja, «parasta telts sanāksme tur, Luisvilas otrajā pusē,» teica, «tie, protams, ir melnādainie.»

Es teicu: «Aha.»

Un viņš sacīja: «Tur ir arī daudz balto cilvēku.»

Es pavaicāju: «Vai viņi arī to darīja?»

Sacīja: «Jā, jā! To darīja arī viņi.»

Es teicu: «Dīvaini, un ļaudis pinas iekšā tādās lietās.» Es sacīju: «Nu ko, man šķiet, ka notiek tas, kam ir jānotiek.» Svētdienas rītā...es to nekad neaizmirsīšu. Viņš ēda sausas apelsīna mizas gabaliņus sava kuņģa gremošanas problēmu dēļ un... Es redzu to tikpat skaidri, it kā tas būtu bijis vakar. Un es nodomāju: «Murmulēšana, lēkāšana šurp un turp...kādu nu vēl reliģiju viņi izdomās?» Un pie tā es...es arī paliku.

22 Vēlāk pēc šī atgadījuma es satiku padzīvojušu vīru, kurš tagad, iespējams, ir šeit dievnamā...tas ir, viņš bija atbraucis šurp,

vārdā Džons Raiens. Un es viņu satiku kādā vietā... Vecs vīrs ar garu bārdu un matiem, viņš, iespējams, atrodas šeit. Es domāju, ka viņš ir no Bentonas Harboras šaipusē, pie Dāvida Nama.

Un viņiem bija kāda vieta Luisvilā. Es mēģināju atrast šos cilvēkus, un viņi to sauca par Praviešu Skolu. Un tā, es nodomāju, ka aizbraukšu un paskatīšos, kas tas ir. Nu, es neredzēju, ka kāds vāļātos pa grīdu, taču viņiem bija dažas dīvainas mācības. Un tieši tur es satiku šo veco vīru, viņš mani uzaicināja pie sevis.

Es devos atvaļinājumā. Un kādu dienu es aizbraucu uz turieni, un es sameklēju viņa māju, taču viņš bija prom, viņš bija devies kaut kur uz Indianapolisu, teica... «Kungs viņu aicināja,» teica viņa sieva.

Es teicu: «Jūs gribat sacīt, ka jūs ļaujāt šim cilvēkam tā vienkārši aizbraukt?»

Viņa teica: «O, viņš ir Dieva kalps!» Es dzirdēju, ka šī nabaga vecenīte nomira pirms pāris nedēļām. Un viņa bija ļoti uzticīga viņam. Jā, lūk, kādai ir jābūt sievai! Pareizi. Kļūdās vai nekļūdās — tik un tā viņam ir taisnība! Es teicu... Nu, es zināju, ka viņi...

23 Tagad viņš... Brāli Raien, vai jūs esat šeit? Viņa šeit nav. Viņdien viņš bija, vai ne, puīši?

Nu, viņi dzīvoja tikai no tā, ko varēja sadabūt, un viņam mājās nebija ko ēst. Tā tas ir. Un es biju noķēris dažas zivis tur dīķī jeb ezerā, Mičiganā, un es atbraucu...un es iebraucu pie viņiem. Un viņiem mājās nebija pat tauku vai speķa, lai tajos pagatavotu zivi. Un es sacīju: «Vai viņš atstāja tevi mājās bez nekā?»

Teica: «O—o, bet viņš taču ir Dieva kalps, brāli Bil!» Teica: «Viņš...»

Un es nodomāju: «Jā, lai svētīta ir tava sirds. Brāli, es būšu tavā pusē.» Tā tas ir. «Tu esi tik augstās domās par savu vīru, ka es esmu gatavs pievienoties un stāvēt kopā ar tevi.» Pareizi. Mums šodien vajag vairāk tādu sieviešu un vairāk vīru, kas tā domā par savām sievām. Pareizi. Amerika būtu labāka, ja vīri un sievas būtu kopā šādi. Kļūdās vai nekļūdās — stāviet ar viņiem. Nebūtu tik daudz šķiršanos.

24 Un tā mēs...mēs devāmies uz... Pēc tam es braucu tālāk. Un pa ceļam uz mājām...tas bija kaut kas dīvains, es braucu cauri Mišavokai. Un tad es uz ielas ieraudzīju mašīnas, kas saucās...uz tām bija lieli

uzraksti, kas vēstīja «Tikai Jēzus.» Es nodomāju: «Kas tad tas... Tikai Jēzus, tam jābūt kaut kam reliģiskam.» Un es pienācu klāt, un te tas bija uz velosipēdiem — «Tikai Jēzus». Uz kadiljakiem, «T» modeļa fordiem, un citur virsū bija «Tikai Jēzus». Es nodomāju: «Nu, interesanti, ko gan tas nozīmē?»

Un tā, es to visu izpētīju, noskaidroju, ka tā bija reliģiska sapulce, tur bija no pusotra līdz diviem tūkstošiem cilvēku. Un tur es izdzirdēju visu to kliegšanu, šurpu turpu lēkāšanu un visas tās izdarības. Es nodomāju: «Klau! Lūk, kur es uzzināšu, kas ir šie “svētie lēkšotāji”!»

Un tā, man bija mans vecais Fords, zini, ar kuru, kā es apgalvoju, varēja braukt līdz pat trīsdesmit jūdzēm stundā [Apmēram 50 km stundā—Tulk.], piecpadmit, lūk, šajā virzienā un piecpadmit kratoties, lūk, šajā. Un tā, es noliku to ceļa malā, es... kad es atradu stāvvietu un atgriezos pa ielu ar kājām. Es ienācu, palūkojos apkārt — visi, kas varēja stāvēt, stāvēja. Man vajadzēja lūkoties pāri viņu galvām. Viņi kļiedza un lēkāja, un krita gar zemi, un tā vien turpināja. Es nodomāju: «Fui, hm, kas gan tie par cilvēkiem!»

25 Taču, jo ilgāk es tur stāvēju, jo labāk es jutos. Es nodomāju: «Nemaz tik slikti neizskatās.» Es nodomāju: «Ar šiem cilvēkiem viss ir kārtībā. Viņi nav jukuši prātā.» Man izdevās parunāt ar dažiem no viņiem, un tā, viņi...viņi bija jauki cilvēki. Tāpēc es sacīju...

Toreiz tā bija tieši tā sapulce, no kuras es aizbraucu, un pārlaidu visu nakti...to nakti, un nākamajā dienā es biju atpakaļ. Jūs jau esat dzirdējuši, kā es par to stāstu «Manas dzīves stāstā». Es biju uz platformas kopā ar simtu piecdesmit vai diviem simtiem kalpotāju, varbūt arī vairāk, un viņi gribēja, lai katrs vienkārši pieceltos un pateiktu, no kurienes viņš bija. Un es sacīju: «Evaņģēlists Viljams Branham no Džefersonvilas,» es apsēdos...«baptists,» un tā, es apsēdos. Katrs pateica, no kurienes viņš bija.

26 Un tā, nākamajā rītā, kad es tur nonācu... Visu to nakti es gulēju uz lauka, un iztaisnoju bikses, iespiezdams tās starp diviem Forda sēdekļiem, zināt, un es...es... vecas plāna auduma bikses, parasts T-krekls, zini. Un tā, nākamajā rītā es devos uz sapulci savā parastajā krekliņā. Es biju aizgājis...

Man bija tik vien kā trīs dolāri, un man vajadzēja nopirkt benzīnu tik daudz, lai tiktu līdz mājām. Un pēc tam es...es nopirku sev dažas bulciņas, tādas sakaltušas, taču es jutos labi. Un es devos pie

ugunsdzēsēju krāna, ielēju sev glāzi ūdens, ziniet, un tās izrādījās gluži labas. Un tā, es tās nedaudz izmērcēju un paēdu brokastis.

Lūk, es būtu varējis ēst kopā ar viņiem, viņi ēda divreiz dienā. Bet es neko nevarēju iedot ziedojumiem, tāpēc es negribēju...negribēju būt liekēdis.

27 Un tā, pēc tam es... Kad torīt es tur iegāju, viņi sacīja... Šī daļa man vienkārši ir jāpastāsta. Tātad, torīt es tur nonācu, un viņi sacīja: «Mēs meklējam Viljamu Branhamu, gados jaunu evaņģēlistu, kas vakar bija uz platformas, baptistu.» Sacīja: «Mēs gribam, lai šorīt viņš saka Vārdu.» Es manīju, ka šī cilvēku grupa no manis, baptista, neatlaidīsies. Tāpēc es vienkārši it kā iespiedos savā krēslā. Man mugurā bija plāna auduma bikses un sporta kreklīšs, ziniet, bet mēs valkājām garīdznieka tērpu, tāpēc... Un es iesēdos savā krēslā, lūk, šādi. Un tā, viņš aicināja divas vai trīs reizes. Un es sēdēju blakus melnādainam brālim.

Viņu saiets notika ziemeļos, tādēļ, ka toreiz dienvidos bija rasu segregācija. Tāpēc viņi nevarēja sanākt kopā dienvidos.

Un tā, man kļuva interesanti, ko tad īsti šis «Tikai Jēzus» nozīmē. Un es nodomāju: «Kamēr vien tas ir Jēzus, viss ir kārtībā. Tāpēc nav nekādas starpības, vai tas ir... kā tas ir, kamēr vien tas ir Viņš.»

28 Un tā, es vēl nedaudz tur pasēdēju un viņus vēroju, un tā, viņi aicināja vēl divas vai trīs reizes. Un šis melnādainais brālis palūkojās uz mani, viņš teica: «Vai tu viņu pazīsti?» Es...es...es... Tā bija pilnīga atmaskošana. Es tam vīram nevarēju samelot, es to negribēju.

Es teicu: «Kausies, brāli. Jā, es viņu pazīstu.»

Viņš teica: «Nu, tad ej un viņu atved.»

Es teicu: «Nu, es...zini ko, brāli,» es sacīju, «tas esmu es, taču, redzi,» es teicu, «paskaties, es... Šīs plānās bikses.»

«Ej taču uz turieni!»

Bet es sacīju: «Nē, es nevaru iziet tur priekšā,» es teicu, «šitādās te lūk biksēs, šajā T-kreklā.»

Viņš sacīja: «Šiem cilvēkiem nerūp, kā tu esi apģērbs.»

Un es teicu: «Nu, klausies, nepiemini to, dzirdi?» Es teicu: «Saproti, man mugurā ir šīs plānās bikses, es negribu iet tur priekšā.»

Viņi jautāja: «Vai kāds zina, kur atrodas Viljams Branhams?»

Viņš sacīja: «Viņš ir šeit! Viņš ir šeit!»

29 Ak, vai! Ziniet, mana seja kļuva patiešām sarkana; man nebija kaklasaites, ziniet; un šis vecais sporta kreklis, ziniet, un šitādās te biksēs. Un es devos, kāpjot tur augšup, ausis man svila. Es nekad nebiju stāvējis pie mikroфона.

Un tā es tur sāku sludināt, es izvēlējos tēmu... Es to nekad neaizmirsīšu — «Bagātnieks ellē pacēla savas acis, un tad viņš skaļi raudāja.» Es bieži sludinu par tādām trīs nelielām tēmām, kaut kas līdzīgs, kā «Iesim, apskatīsim to vīru», «Vai jūs tam ticat?» vai arī «Tad viņš skaļi raudāja». Un es turpināju runāt: «Tur nebija puķu, un tad viņš skaļi raudāja. Tur nebija lūgšanu sanāksmju, un tad viņš skaļi raudāja. Tur nebija bērnu, un tad viņš skaļi raudāja. Nekādu dziesmu, un tad viņš skaļi raudāja.» Un tad raudāju es.

30 Un tā, pēc tam, kad tas viss beidzās, nu...ak, viņi vienkārši... Viņi visi mani apstāja un gribēja, lai es novadītu sapulci pie viņiem. Un es nodomāju: «Klau, varbūt es arī esmu svētais lēkšotājs?!» Redziet? Un tā, es nodomāju: «Varbūt...» Redziet, viņi bija tik jauki cilvēki.

Un es izgāju ārā. Kāds vīrs kovboju zābakos un lielā kovboju cepurē... Es vaicāju: «Kas jūs esat?»

Viņš teica: «Es esmu *tāds un tāds* vecajs no Teksasas.»

Es nodomāju: «Nu, tas izskatās...»

Pienāca vēl viens puisis tādās biksēs, ar kurām spēlē golfu, ziniet, tajās ar šauro apakšdaļu un uzpūsto augšdaļu, un vienā no tiem apspīlētajiem džemperiem. Viņš sacīja: «Es esmu *tāds un tāds* kalpotājs no Floridas. Vai jūs neatbrauktu novadīt...»

Es nodomāju: «Es jūtos tieši kā mājās, vecīt, šajās plānā auduma biksēs un T-kreklā. Tas ir vienkārši lieliski.»

31 Un tā, šos stāstus jūs esat dzirdējuši «Manā dzīves stāstā», tāpēc šeit es apstāšos un pastāstīšu jums kaut ko tādu, ko es nekad agrāk neesmu stāstījis. Pirmkārt, es gribu jums pajautāt... Es taisījos to izlaist. Vēl nekad savā mūžā es neesmu to stāstījis cilvēku priekšā. Ja

jūs man apsolāt, ka jūs mani mīlat un centīsieties mani mīlēt tieši tāpat arī vēlāk, kad es to būšu pastāstījis...es tā daru pirms es to pateikšu...tad paceliet savu roku. Labi. Tas ir jūsu solījums, es prasīšu jums to ievērot.

Tovakar sēžot sanāksmē, dziedot savas dziesmas, viņi sīta plaukstas. Un viņi dziedāja: «Es...» to dziesmiņu, «es zinu, tās bija Asinis, es zinu, ka tās bija Asinis.» Un viņi skraidīja turpu un šurpu starp rindām un tamlīdzīgi, un vienkārši skaļi gavilēja un slavēja Kungu. Es nodomāju: «Man tas izklausās šausmīgi labi.» Es sāku...

32 Un visu laiku viņi atsaucās uz Apustuļu darbiem, Apustuļu 2:4, Apustuļu 2:38, Apustuļu 10:49 — uz visu to. Es nodomāju: «Paklau, tas ir pēc Rakstiem! Vienkārši nekad agrāk es To tā neredzēju.» Bet, ak, mana sirds dega, es nodomāju: «Tas ir brīnišķīgi!» Pirmo reizi viņus satiekot, man šķita, ka tas ir «svēto lēkšotāju» bars, bet tagad es nodomāju: «O! Tā ir eņģeļu sapulce.» Redziet, mani uzskati ļoti ātri mainījās.

Un tā, nākamajā rītā, kad Kungs man bija devis šo lielisko iespēju novadīt šīs sapulces, es nodomāju: «Ak, vai, es taču saderu kopā ar šo cilvēku grupu! Viņi varētu būt tie, kurus mēdza saukt par “gavilējošajiem metodistiem”. Vienkārši aizgājuši nedaudz tālāk,» es domāju, «droši vien, ka tieši tā arī ir.» Un tā, es nodomāju: «Nu, es...man patiešām tas patīk. Ak, viņos ir kaut kas, kas man patīk, viņi ir pazemīgi un mīli.»

33 Un tā, vienīgais, ko es nevarēju saprast, bija tā runāšana mēlēs — tas mani ieinteresēja. Un es... Tur bija viens vīrs, kurš sēdēja, teiksim, *šeit*, un viens, lūk, *šeit*, un viņi bija grupas līderi. Šis pirmais cēlās kājās un runāja mēlēs, bet tas otrs to iztulkoja un stāstīja visu ko par sapulci un citas lietas. Es nodomāju: «Tas tik ir! Man jātiek ar to skaidrībā!» Un pēc tam otrādi — tas nonāca pār *šo* un pēc tam pār to *otro*; un ikviens runāja mēlēs, iztulkoja. Runāja arī pārējie draudzē, bet iztulkošana, šķiet, nāca tikai pie šiem diviem vīriem. Lūk, es redzēju, viņi sēdēja tuvu viens otram, es nodomāju: «Ak, tie droši vien ir eņģeļi!» Tāpēc, kamēr es tur sēdēju...

Jūs ziniet, vienmēr, lai kas arī nebūtu tas, ko es nevarētu saprast... Tas nonāk pār mani. Un, ziniet, man ir veids, kā es varu uzzināt, ja Kungs grib, lai es to zinātu. Un es ne... Tieši tāpēc es saku, ka nekad agrāk es to neesmu izteicis publiski. Ja es patiešām gribu kaut ko noskaidrot, Kungs parasti pastāsta man par šīm lietām. Tieši tam šī dāvana arī ir domāta, redziet. Tāpēc tu nevari to vienkārši izklāstīt ļaužu priekšā, tas būtu kā mest pērles priekšā cūkām. Tas ir

svēts, neaizskarams un ne jau tā to gribas darīt. Tāpēc man būtu jāatbild Dieva priekšā. Līdzīgi kā runājot ar brāļiem un tamlīdzīgi...es nemēģinātu uzzināt ko ļaunu par kādu brāli.

34 Reiz, es sēdēju pie galda ar kādu cilvēku, viņš mani apskāva, teica: «O, brāli Branham, es tevi mīlu.» Bet es jutu kaut kādu kustību. Es palūkojos uz viņu. Viņš nevarētu man to pateikt; es zināju, ka viņš mani nemīl, redziet, jo tā tas bija. Viņš bija tāds liekulis, kādu vēl nāktos pameklēt, redziet, taisni tur, turot mani savos apkampienos.

Es teicu: «Nu ko, labi,» un izgāju ārā. Es to negribu zināt. Labāk es viņu pazītu vienkārši tā, kā es viņu pazīstu, kā savu brāli, un atstātu to tā, kā tas ir. Lai Dievs dara pārējo. Saprotat? Un es negribu...nezinu...negribu zināt šīs lietas.

Un bieži ar šīm lietām... Ne jau tikai šajā draudzē. Es esmu apsēdies istabā, apsēdies restorānā, un Svētais Gars man saka to, kam jānotiek. Šeit ir cilvēki, kuri zina, ka tā ir patiesība. Es atrodos savās mājās un saku: «Un tā, esi uzmanīgs, pēc kāda laika atbrauks mašīna. Tas būs kāds konkrēts...konkrēts cilvēks. Ieved viņus iekšā, jo Tas Kungs teica, ka viņi būs šeit.» «Kad mēs iesim pa ielu, tur notiks kaut kas konkrēts. Esi uzmanīgs tajā krustojumā, jo tur tevī gandrīz vai notrieks.» Un vienkārši pavēro, vai tas tieši tā arī nenotiek, saprotat, vienmēr precīzi! Tāpēc negribas tajā visā pārāk dziļi mesties iekšā, tāpēc, ka tu... Tas...tas ir... Tu vari to izmantot, tā ir Dieva dāvana, bet ir jābūt piesardzīgam, ko tu ar to dari. Tu būsi atbildīgs Dieva priekšā.

35 Paskatieties uz Mozu. Mozus bija Dieva sūtīts vīrs. Vai jūs tam ticat? Izredzēts, iepriekšnolemts un padarīts par pravieti! Un Dievs viņu sūtīja uz turieni, sacīja: «Ej, saki šai klintij,» pēc tam, kad viņš bija pa to iesitis. Sacīja: «Ej, saki šai klintij, un no tās iztecēs ūdens.»

Bet Mozus, dusmās, metās uz turieni un iesita pa klinti. Ūdens nesāka tecēt, viņš vēlreiz pa to iesita, teica: «Jūs, nepaklausīgie! Vai gan mums ir jāiegūst ūdens priekš jums no šīs klints?»

Vai jūs redzat, ko Dievs izdarīja? Ūdens sāka plūst, taču Viņš sacīja: «Panāc šurp, Mozu.» Ar to arī viss beidzās, redziet. Tev ar to ir jābūt uzmanīgam, lai tu...ko tu dari ar dievišķajām dāvanām.

36 Tāpat kā sludinātājs — labs, spēcīgs sludinātājs...un dodas izbraukumā, un sludina, tikai lai savāktu ziedojumus un naudu — viņš par to atbildēs Dieva priekšā. Tā tas ir. Tev ir jābūt uzmanīgam, ko tu dari ar dievišķajām dāvanām. Un... Vai arī mēģina uztaisīt kādu lielu

prestīžu, vai lielu vārdu kādai draudzei, vai arī lielu vārdu sev. Es labāk novadītu divas vai trīs vakara sapulces un dotos vēl kaut kur, un būtu pazemīgs un nepaaugstinātos. Jūs saprotat, ko es gribu pateikt. Tieši tā, vienmēr esi savā vietā, kur Dievs var uzlikt uz tevis Savu roku.

Atcerieties, tagad tā ir iekšējā Dzīvība.

37 Un pēc tam, todien es nodomāju: «Nu ko, es aiziešu.» Un es vienkārši biju ļoti satraucies par šiem cilvēkiem, es nodomāju: «Es izdibināšu par šiem vīriem.» Es centos viņus sameklēt ārā pagalmā, kad dievkalpojums bija beidzies. Es palūkojos apkārt. Es atradu vienu no viņiem, teicu: «Labdien, ser!»

Viņš teica: «Labdien!» Jautāja: «Vai tik jūs neesat tas jaunais sludinātājs, kurš šorīt sludināja?»

Es sacīju... Man toreiz bija divdesmit trīs gadi. Es sacīju: «Jā, ser.»

Un viņš jautāja: «Kā jūs sauc?»

Es atbildēju: «Branhams.» Un vaicāju: «Bet jūs?»

Un viņš nosauca man savu vārdu. Un es nodomāju: «Nu ko, ja vien es tagad varētu dabūt viņa...nonākt kontaktā ar viņa garu!» Kaut arī es nezināju, kas man ļauj to darīt. Un es teicu: «Nu, ser, teiksim...» es teicu, «jūsējiem ir *Kaut Kas*, kā man nav.»

Viņš jautāja: «Vai tu esi saņēmis Svēto Garu, kopš kļuvi ticīgs?»

Es teicu: «Nu, es esmu baptists.»

Viņš sacīja: «Bet vai tu esi saņēmis Svēto Garu kopš tā brīža, kad kļuvi ticīgs?»

Un es sacīju: «Nu, brāli, ko tu ar to domā?» Es teicu: «Man...man nav tā, kas ir visiem jums — es to zinu!» Es teicu: «Jo jums ir *Kaut Kas*, kas šķiet tik varens un tik...»

Vaicāja: «Vai tu kādreiz esi runājis mēlēs?»

Es atbildēju: «Nē, ser.»

Teica: «Tad es tev teikšu, ka Svēto Garu tu neesi saņēmis.»

Un es sacīju: «Nu ko, ja es... Ja tieši tas ir vajadzīgs, lai saņemtu Svēto Garu, tad man Tā nav.»

Un tāpēc viņš teica: «Nu, ja tu neesi runājis mēlēs, tad tev Viņa nav.»

38 Un, turpinot šādā veidā sarunāties, es sacīju: «Nu, kur tad es To varu dabūt?»

Teica: «Aizej tur uz to istabu un sāc meklēt Svēto Garu.»

Un es turpināju viņu vērot, ziniet. Viņš nezināja, ko es daru, taču viņš... Es zināju, ka viņam bija tāda nedaudz dīvaina sajūta, jo viņš... Viņa acis, kamēr viņš uz mani raudzījās, palika nedaudz stiklainas. Un viņš... Taču viņš bija īsts kristietis. Viņš bija absolūti simtprocentīgs kristietis. Tieši tā. Nu ko, es nodomāju: «Slava Dievam, te nu Tas ir! Man...man...man kaut kā jātiek pie tā altāra.»

39 Es izgāju ārā, palūkojos visapkārt, nodomāju: «Sameklēšu to otru vīru.» Un, kad es viņu atradu un sāku ar viņu runāt, es sacīju: «Labdien, ser!»

Viņš sacīja: «Paklau, kādai draudzei tu piederi?» Viņš teica: «Man teica, ka tu esot baptists.»

Es teicu: «Jā.»

Un viņš teica: «Tu vēl neesi dabūjis Svēto Garu, vai ne?»

Es sacīju: «Nu, es nezinu.»

Teica: «Vai tu esi runājis mēlēs?»

Es teicu: «Nē, ser.»

Sacīja: «Tev Viņa nav.»

Un es teicu: «Nu, es zinu, ka man nav tā, kas ir visiem jums. To es zinu.» Un es sacīju: «Bet, mans brāli, es To patiešām vēlos.»

Viņš teica: «Nu, tur...tur ir baseins, viss ir sagatavots.»

Es sacīju: «Es esmu kristīts, taču,» es teicu, «es...es neesmu saņēmis to, kas ir visiem jums.» Es teicu: «Jums ir kaut kas tāds, ko es...es patiešām gribu.»

Un viņš sacīja: «Nu ko, brīnišķīgi.»

40 Es mēģināju viņu uztvert, redziet. Un, ja es... Kad beidzot es uztvēru viņa garu...lūk, tas bija tas otrs vīrietis. Ja es kādreiz arī esmu runājis ar negodīgu liekuli, tad viņš bija viens no tiem! Viņš dzīvoja... Viņa sievai bija tumši mati, bet viņš dzīvoja ar blondīni, un viņam no tās bija divi bērni. Dzēra, lamājās, skraidīja pa krogiem un tamlīdzīgi, un, neraugoties uz to, atradās tur, runājot mēlēs un pravietojot.

Tad es sacīju: «Kungs, piedod man.» Es devos uz mājām. Tieši tā. Un es sacīju: «Es vienkārši... Es to nevaru saprast. Izskatījās, ka šis svētīgais Svētais Gars nonāca un...pār to liekuli.» Es teicu: «Tas nevar būt! Tas arī viss.»

41 Pēc tam, visā tajā ilgajā laika periodā, es lasīju un lūdzos, domāju, ka, ja es ar viņiem satiktos, varbūt spētu izdibināt, ko tas viss nozīmēja. Lūk, viens — paties kristietis; bet otrs — īsts liekulis. Es domāju: «Kā tad tā? Ak,» es teicu, «Dievs, varbūt...varbūt kaut kas nav kārtībā ar mani.» Un es teicu, būdams fundamentālists: «Tas būs... Tas ir jāierauga Bībelē. Tam tur ir jābūt.»

Manuprāt, visam notiekošajam ir jāizriet no šīs Bībeles, vai arī tas nav pareizi. Tam ir jānāk no Šejienes. Tam ir jābūt pierādītam Bībelē, ne tikai vienā vietā, bet tam ir jābūt viscaur Bībelē. Man ir tam jātic. Tam ir jāatbilst un jāsaistās kopā ar visiem Rakstiem, pretējā gadījumā es tam neticu. Un turklāt... Jo Pāvils teica: «Ja arī eņģelis no Debesīm atnāks, sludinot citu Evaņģēliju, lai viņš ir nolādēts.» Tāpēc es ticu Bībelei.

Un es sacīju: «Es Bībelē nekad neesmu ko tādu redzējis.»

42 Pēc diviem gadiem, pēc tam, kad es biju zaudējis savu sievu un visu, es atrados tur, Zaļajās Dzīrnāvās, savā iemīļotajā vietā tur augšā, es lūdzos. Es atrados tur, savā alā, jau kādas divas vai trīs dienas...tās bija divas dienas. Es izgāju ārā, lai nedaudz atvilktu elpu, paelpotu svaigu gaisu. Un, kad es gāju ārā, tur, uz baļķa gala tieši pie ieejas, bija nolikta mana Bībele. Kāds vecs vēja nogāzts koks, uz tā bija sazarojumi. Un... Zaru stakle stāvēja uz augšu, lūk, šādi, un koks gulēja lejā. Un es vienkārši sēdēju jāteniski uz šī baļķa un gulēju tur, kad bija nakts, raudzīdamies debesīs, savu roku uzlicis, lūk, šitā, un reizēm aizmiglu, guļot taisni uz baļķa, lūdzoties. Biju tur vairākas dienas, bez ēdamā un dzeramā, vienkārši lūdzu tur Dievu. Un es izgāju ārā, lai nedaudz paelpotu svaigu gaisu, iznācu no alas; tajā bija vēss un mitrs.

43 Un tā, tad es iznācu, un tur gulēja mana Bībele, kur es To biju nolīcis dienu iepriekš, un Tā bija atvērta vēstulē Ebrejiem sestajā

nodaļā. Un es tur sāku lasīt: «Atliksim...uz... Steigsimies uz pilnību, nelikdami atkal pamatu ar atgriešanos no nedzīviem darbiem un ticību Dievam...» un tā tālāk. «Jo ir neiespējami tos, kas reiz apgaismoti un baudījuši Dieva dāvanu un aicinājumu...» un tā tālāk. Bet bija teikts: «Bet ērkšķi un dadži, kas lāstam tuvu, kuru gals...ūdens... Lietus bieži līst uz zemi, lai to apstrādātu un sagatavotu tiem, kuri...tiem, kuri ir lāstam tuvu ar ērkšķiem un dadžiem, kuru gals ir ugunī.»

Un kaut kas atskanēja: «Hš–š–š–š!»

Es nodomāju: «Tas ir šeit. Tagad es dzirdēšu, lai ko arī Viņš... Viņš mani šeit pamodināja, Viņš grasās man tūlīt pat parādīt vīziju.» Un es gaidīju un gaidīju uz tā baļķa gala. Es piecēlos un staigāju turp un atpakaļ, augšā un lejā. Atgriezos, nekas nenotika. Vēlreiz aizgāju atpakaļ pie savas alas; nekas nenotika. Es stāvēju tur un domāju: «Nu, kas tas ir?»

44 Es atkal piegāju pie savas Bībeles un, ak, Tas atkal nonāca pār mani. Es paņēmu Bībeli un nodomāju: «Kas gan tur ir tāds, ko Viņš vēlas, lai es izlasītu?» Es turpināju lasīt tālāk par «atgriešanos pie Dieva un ticības» un tā tālāk, un es tiku līdz vietai, kur ir teikts: «Bieži līstošais lietus apstrādā un sagatavo zemi tam, kam tā domāta, bet ērkšķiem un dadžiem, kas ir lāstam tuvu — to gals ir ugunī.» Un, ak, tas mani vienkārši satrieca!

Un es nodomāju: «Kungs, vai Tu grasies dot man vīziju par to, ka...» Es biju tur uzkāpis, lai lūgtu Viņam kaut ko citu.

Tad negaidīti es savā priekšā ieraudzīju zemeslodi, kas griezās, un tā visa bija uzarta. Un tur gāja cilvēks baltā ar paceltu galvu, lūk, šādi sēdams sēklas. Un, kad viņš aizgāja, tikko kā viņš nozuda aiz pakalna, lūk, aiz viņa nāca cilvēks, ģērbts melnā, ar noliektu galvu, sēdams sēklas. Un, kad uzdīga labās sēklas, tie bija kvieši; kad sadīga sliktās sēklas, tās bija nezāles.

45 Un tad uz zemes iestājās liels sausums, un kvieši nokāra galvas, gandrīz iznīkuši, alkdami ūdens. Un es redzēju visus cilvēkus ar paceltām rokām, lūdzot, lai Dievs sūta ūdeni. Un pēc tam es redzēju nezāli — tās galva bija noliekta, zemodamās lūgšanā ūdens dēļ. Un tieši tajā brīdī nāca milzīgi mākoņi, un lietus straumēm gāzās lejā. Kad tas nolīja, mazais kviesis, kas bija pavisam saliecies, sāka: «U–š–š,» un iztaisnojās. Un nezālīte tieši tam līdzās arī sāka: «U–š–š,» un iztaisnojās.

Es nodomāju: «Nu, kas tas ir?»

Pēc tam Tas pie manis atnāca. Lūk, lūdzu. Tas pats lietus, kurš liek augt kviesim, liek augt arī nezālei. Un tas pats Svētais Gars var nonākt pār kādu cilvēku grupiņu, un var svētīt liekuli tieši tāpat, kā Viņš svētī pārējos. Jēzus sacīja: «Jūs viņus pazīsiet pēc to augļiem.» Ne pēc tā, ka viņš priecājas vai gavilē, bet gan «tieši pēc viņa augļiem jūs viņu pazīsiet.»

Es teicu: «Te nu tas ir! Es sapratu, Kungs.» Es sacīju: «Tad tā tik tiešam ir Patiesība.» Šis vīrietis... Tev var būt dāvanas, nepazīstot Dievu.

46 Un tad es...tad es sāku kļūt pārāk kritisks pret runāšanu mēlēs, redziet. Taču kādu dienu, pēc tam... Kā Dievs man to apstiprināja?

Es tur upē kristīju savus pirmos jaunatgrieztos, Ohaio upē, un es kristīju septiņpadsmito cilvēku; kad es sāku kristīt, es sacīju: «Tēvs, tā kā es kristu viņu ūdenī, Tu kristī viņu ar Svēto Garu.» Es sāku viņu gremdēt ūdenī...

Un tieši tad no augšas, no debesīm nonāca virpulis, un, lūk, mirdzot atnāca tā Gaismā. Simtiem un simtiem cilvēku stāvēja krastā, tieši divos pēcpusdienā, jūnijā. Un Tā nostājās tieši virs manis. No turienes atskanēja Balss un sacīja: «Kā Jānis Kristītājs tika sūtīts kā Kristus pirmās atnākšanas priekštecis, tā tev ir...ir Vēstījums, kurš ievadīs Kristus Otro Atnākšanu.» Un šķita, kas tas mani nobiedēja līdz nāvei.

47 Un es iznācu ārā, un visi tie cilvēki: šie metāllietuves strādnieki un visi pārējie, aptiekārs un visi tie, kas krastā... Tanī pēcpusdienā es kristīju apmēram divus vai trīs simtus cilvēku. Un, kad viņi mani izņēma...izveda mani no ūdens, pienāca diakoni un visi pārējie, viņi man vaicāja, teica: «Kas tā bija par Gaismu?»

Liela grupa melnādaino no...no Giltedžas baptistu draudzes un no tās *Lonestar* draudzes, tur bija daudzi no viņiem — viņi sāka kliegt, kad ieraudzīja notiekošo, cilvēki krita ģībonī.

48 Kāda meitene... Es centos viņu pārliecināt, viņa sēdēja laivā, peldkostīmā, svētdienas skolas skolotāja vienā draudzē. Un es teicu: «Vai tu nevarētu doties prom Mārdžij?»

Viņa sacīja: «Billij, man tas nav jādara.»

Es teicu: «Pareizi, tas nav obligāti, bet es labāk izrādītu pienācīgu cieņu Evaņģēlijam, aizejot no vietas, kur notiek kristības.»

Viņa sacīja: «Man tas nav jādara.»

Un viņa tur sēdēja, ķiķinādama un smiedamās par mani, kad es kristīju, jo viņa neticēja kristībām...bet tad, kad nonāca Tā Kunga eņģelis, viņa nokrita laivā uz mutes. Šodien šī meitene ir garīgi slimo iestādē. Tāpēc ar Dievu nevar tā vienkārši spēlēties. Saprotat? Un tā, vēlāk... Tāda skaista meitene, vēlāk viņa sāka dzert, un viņai iesita ar pudeli, ar...ar alus pudeli, sagraizīja visu viņas seju. Ak, viņa izskatījās šausmīgi! Un tur tas notika.

49 Un pēc tam, visas savas dzīves garumā es to redzēju, redzēju šo kustību, redzēju šīs vīzijas — kā viss notiks. Pēc tam, nedaudz vēlāk... Tas joprojām mani ļoti uztrauca, un visi man stāstīja, ka Tas nav pareizi. Un es devos uz savu veco iemīļoto vietu — turp, kur es vienmēr nācu izlūgties. Un es... Nebija nozīmes, cik daudz es lūdzos, lai Tas vairs nenāktu — Tas vienalga nāca. Tāpēc es tieši biju...es biju mežsargs Indiānas štatā. Un es ienācu, tur sēdēja kāds vīrs — pianista brālis manā dievnamā. Un viņš sacīja: «Billij, vai tu šopēcpusdien aizbrauksi kopā ar mani uz Medisonu?»

Es teicu: «Es nevaru, man ir jādodas uz mežniecību.»

Un es...vienkārši apgāju ap māju un noņēmu savu siksnu, ieroča siksnu un visu pārējo, un uzrotīju piedurknes. Mēs dzīvojām nelielā mājiņā ar divām istabām, un es taisījos nomazgāties un sagatavoties pusdienām. Un es nomazgājos, un tieši gāju gar mājas sānu zem liela kļavas koka, kad negaidīti kaut kas sāka: «Hš-š-š-š!» Un es teju vai zaudēju samaņu. Es palūkojos un zināju, ka tas atkal bija Tas.

Es apsēdos uz pakāpieniem, un viņš izlēca no mašīnas un pieskrēja man klāt, sacīdams: «Billij, vai tev ir slikti?»

Es teicu: «Nē, ser.»

Viņš jautāja: «Kas notika, Billij?»

Un es teicu: «Es nezinu.» Es teicu: «Gluži vienkārši nepievērs tam uzmanību, brāli, viss ir kārtībā. Paldies.»

Iznāca mana sieva un atnesa ūdens krūzi, viņa vaicāja: «Dārgais, kas noticis?»

Es atbildēju: «Nekas, mīlotā.»

Tad viņa sacīja: «Iesim, pusdienas jau gatavas,» un viņa mani apskāva, mēģinot mani ievest iekšā.

50 Es teicu: «Dārgā, es...es gribu tev kaut ko pateikt.» Es teicu: «Piezvani viņiem un pasaki, ka šodien manis tur nebūs.» Es teicu: «Meda, mīļā,» es sacīju, «es zinu savā sirdī, ka es mīlu Jēzu Kristu. Es zinu, ka esmu pārgājis no nāves Dzīvībā. Taču es negribu, lai man būtu kāds sakars ar Velnu.» Un es sacīju: «Es tā vairs nevaru turpināt, es esmu gūsteknis.» Es teicu: «Visu laiku, kad tas turpina notikt — visas šīs lietas, un nāk šīs vīzijas, un tā tālāk...lai kas arī tas nebūtu,» es teicu, «tas ar mani notiek.» Es nesapratu, ka tā bija vīzija. Es to nesaucu par vīziju. Es teicu: «Tāds kā transs,» teicu, «es nezinu, kas tas ir. Un, dārgā, es...es...es negribu ar to spēlēties, viņi...viņi man saka, ka tas ir Velns. Bet es mīlu Kungu Jēzu.»

«Ak,» viņa sacīja, «Billij, tev nevajag klausīties, ko saka cilvēki.»

51 Es teicu: «Bet, dārgā, paskaties uz citiem sludinātājiem.» Es teicu: «Es...es to negribu.» Es teicu: «Es došos uz savu vietu mežā. Man ir apmēram piecpadsmit dolāru, parūpējies par Billiju.» Billijs tolaik bija sīks puisēlītis, maziņš puisēniņš. Es sacīju: «Tu...tu paņem... Ar to pietiks tev un Billijam, lai kādu laiciņu izdzīvotu. Piezvani viņiem un pasaki, ka varbūt es...es atgriezīšos rīt, bet varbūt neatgriezīšos nekad. Ja es neatgriežos tuvāko piecu dienu laikā, lai nozīmē citu cilvēku manā vietā.» Un es teicu: «Meda, es neiešu laukā no tā meža, kamēr Dievs man neapsolīs, ka Viņš paņems to visu no manis prom un nepieļaus, lai tas vēl kādreiz atkārtotos.» Padomājiet tikai, kādā neziņā var atrasties cilvēks!

52 Un tovakar es devos uz turieni. Nokļuva vecajā būdiņā pirms ausa jauna diena; bija diezgan vēls. Nākamajā dienā es taisījos doties uz savu nometni, turp uz... tā patālāk aiz kalna...tas ir, precīzāk, aiz pakalna un aizklūt līdz tiem mežiem. Es šaubos vai F.I.B. mani tur atrastu. Un tā, šī būdiņa... Es biju lūgšanā visu to pēcpusdienu, kamēr nekļuva pārāk tumšs. Es lūdzu, lasīju Bībelē to vietu, kur ir sacīts: «Praviešu gari praviešus klausā.» Es to nevarēju saprast. Un tā, šajā būdiņā kļuva ļoti tumšs.

Tā bija vieta, kur es mēdzu likt lamatas, kad biju vēl zēns, man tur bija virkne lamatu, es gāju uz turieni un maksķerēju, un nakšņoju. Vienkārši tāda parasta pussagruvusi būdiņa, kas tur stāvēja jau gadiem ilgi. Varbūt agrāk tur kāds bija mitinājies — pirms tā kļuva tāda, kāda bija.

53 Un tā, es...es tur vienkārši gaidīju. Un es nodomāju: «Nu...» Gaidīju līdz pulksten vieniem, diviem, trijiem no rīta. Staigāju iekšā ārā, šurpu turpu. Es apsēdos uz ķebliša, uz neliela... nevis ķebliša, bet uz kaut kādas tur kastes. Un es tur piesēdu un nodomāju: «Ak, Dievs, kāpēc Tu ar mani to dari?» Es sacīju: «Tēvs, tu zini, ka es Tevi mīlu. Tu zini, ka es Tevi mīlu! Un es...es...es negribu būt velna apsēsts. Es negribu, lai ar mani notiek visas tās lietas. Dievs, lūdzu, nekad neļauj vairs tam notikt.»

Es teicu: «Es...es Tevi mīlu. Es negribu doties uz elli. Kāds labums ir no manas sludināšanas un centības, un piepūles, ja es kļūdos? Un es vedu uz elli ne tikai pats sevi, bet maldinu arī tūkstošiem citus,» jeb, tolaik, simtiem citus. Un es teicu... Man bija liela kalpošana. Un es sacīju: «Nu, es...es ļoti negribu, lai tādas lietas atkal ar mani notiktu.»

54 Un es apsēdos uz šī ķebliša. Es vienkārši sēdēju, nu, apmēram tādā stāvoklī, apmēram šitā. Un te pēkšņi es ieraudzīju, ka istabā sāk mirgot Gaisma. Un es nodomāju, ka šurp nāk kāds ar lukturīti. Es palūkojos apkārt, un es nodomāju: «Nu...» Un te nu Tas bija — tieši man pretī un...uz vecajiem koka grīdas dēļiem. Un tur Tas bija, tieši man pretī. Stūrī stāvēja apaļa krāsniņa, augša tai bija norauta. Un...un tieši, lūk, šeit...tur uz grīdas bija Gaisma, un es nodomāju: «No kurienes tā nāk? Nu, tas taču nevar nākt...»

Es palūkojos apkārt. Un te nu Tā bija — virs manis; tā pati Gaisma, tieši virs manis, Tā stāvēja, lūk, šādi. Tā griezās uz riņķi kā uguns, tādā kā smaragdzaļā krāsā, skanot: «Hš—š—š—š, hš—š—š—š, hš—š—š—š—š!» Šādi, tieši virs Tā, lūk, šādi. Un es uz To paskatījos. Es nodomāju: «Kas Tas tāds ir?» Nu, Tas mani nobiedēja.

55 Un es izdzirdēju kādu nākam, [Brālis Branhams atdarina, ka kāds iet —Red.] vienkārši gāja, taču ar basām kājām. Un es ieraudzīju, kā parādījās cilvēka kāja. Istabā bija tumšs, izņemot to vietu, kuru Tas apspīdēja. Un es ieraudzīju, kā ienāca cilvēka kāja. Un, kad viņš ienāca istabā, viņš pietuvojās... Tas bija vīrs, apmēram... Pēc izskata viņš svēra kādus deviņdesmit kilogramus. Rokas viņam bija saliktas, lūk, šādi. Nu, es biju To redzējis Virpulī, es biju dzirdējis, kā Viņš ar mani runāja, un redzējis To Gaismas apveidā, taču tā bija pirmā reize, kad es ieraudzīju Tā attēlu. Viņš pienāca pie manis, ļoti tuvu.

Nu, draugi, ja godīgi, es...es domāju, ka man apstāsies sirds. Es... Tikai iztēlojieties! Iedomājieties sevi manā vietā — Tas jums liktu justies tieši tāpat. Varbūt jūs esat nogājis garāku ceļa gabalu nekā es, varbūt ilgāk esat kristietis, bet Tas būtu jums licis justies tieši

tāpat. Jo pat pēc simtiem un simtiem apmeklējumiem viņa tuvošanās mani joprojām paralizē. Dažreiz tas mani pat... Es teju vai zaudēju samaņu, bieži vienkārši kļūstu tik nespēcīgs brīdī, kad eju prom no platformas. Ja es palikšu pārāk ilgi, es pilnīgi izslēgšos. Mani stundām ilgi ir vadājuši apkārt mašīnā, es pat nesapratu, kur es atrados. Un es to nevaru izskaidrot. Izlasiet šeit, Bībelē, un Tā izskaidros, kas Tas ir. Tā saka Raksti!

56 Un tā, es tur sēdēju un skatījos uz Viņu. Es...es.. Mana roka bija tā kā pacelta, lūk, *šādi*. Viņš lūkojās tieši uz mani, ļoti maigi. Bet Viņam bija ļoti zema Balss, un Viņš sacīja: «Nebaidies, Es esmu sūtīts no Visuvarenā Dieva klātbūtnes.» Un, kad Viņš runāja, šī Balss — tā bija tā pati Balss, kura vienmēr bija runājusi uz mani, kopš man bija divi gadi. Es zināju, ka tas bija Viņš. Un es nodomāju: «Tagad...»

Un noklausieties to, noklausieties tagad šo sarunu. Es to citēšu, cik vien labi varu atsaukt atmiņā, vārdu pa vārdam, jo...es ar pūlēm to atceros.

Viņš... Es teicu... Paskatījos uz Viņu, lūk, *šādi*. Viņš teica: «Nebaidies,» ļoti mierīgi, teica: «Es esmu sūtīts no Visuvarenā Dieva klātbūtnes, lai pateiktu tev, ka tava neparastā piedzimšana...» Jūs jau zināt, kāda bija mana piedzimšana. Uzreiz pēc manas piedzimšanas virs manis nostājās tā Gaisma. Un tā, Viņš sacīja: «Tava neparastā piedzimšana un neizprastais dzīvesgājums bija, lai norādītu, ka tev būs jādodas pa visu pasauli un jālūdz par slimiem.» Un teica: «Un neskatoties uz to, ka viņiem...» Un Viņš norādīja (Dievs, Kurš ir mans Tiesnesis, zina), ka...Viņš norādīja: «Vēzis,» teica, «nekas... Ja tu panāksi, ka cilvēki tev notic, un būsi patiens lūgšanā, nekas nespēs stāvēt pretim tavai lūgšanai, pat ne vēzis,» redziet. «Ja tu panāksi, ka cilvēki tev notic.»

57 Un es redzēju, ka Viņš nebija mans ienaidnieks, Viņš bija mans Draugs. Un es nevarēju saprast, vai es mirstu, vai arī notiek kas cits, kad Viņš *šādi* pie manis uzradās. Un es sacīju: «Bet, ser,» teicu, «es esmu...» Ko gan es vispār zināju par dziedināšanām un par tādām lietām, par šīm dāvanām? Es teicu: «Bet, ser, es esmu... Es...es esmu nabaga vīrs.» Un es sacīju: «Es esmu starp saviem ļaudīm... Es...es dzīvoju ar saviem ļaudīm, kuri ir nabadzīgi. Man nav izglītības.» Un es sacīju: «Un es...es nevarēju, viņi...viņi mani nesapratīs.» Es teicu: «Viņi...viņi manī neklausīsies.»

Bet Viņš sacīja: «Kā pravietim Mozum bija dotas divas dāvanas...» precīzāk sakot, zīmes, «lai apstiprinātu viņa kalpošanu, tā arī tev tiks dotas divas...tā arī tev ir dotas divas dāvanas, lai

apstiprinātu tavu kalpošanu.» Viņš sacīja: «Viena no tām būs, ka tu ar savu kreiso roku paņemsi aiz labās rokas cilvēku, par kuru tu lūdz,» un teica, «tad vienkārši stāvi mierīgi, un tas būs... tavs ķermenis sajūtīs fizisku iedarbību.» Un sacīja: «Pēc tam tu lūdz. Un, ja tas aizies, tad slimība no cilvēka ir aizgājusi. Ja tas neaiziet, vienkārši palūdz svētību un atkāpies.»

58 «Nu,» es teicu, «ser, es baidos, ka viņi mani nepieņems.»

Viņš sacīja: «Un tam sekos... Ja viņi neieklausīsies šajā, tad viņi ieklausīsies otrajā,» teica, «tad notiks tā, ka tu zināsi viņu dziļākos sirds noslēpumus.» Teica: «Tajā viņi ieklausīsies.»

«Nu,» es teicu, «ser, lūk iemesls, kāpēc es šovakar esmu šeit. Mani garīdznieki man teica, ka visas tās lietas, kas ar mani notiek, bija nepareizas.»

Viņš sacīja: «Šajā pasaulē tu piedzimi šim mērķim.» (Redziet, «dāvanas un aicinājums ir neatņemami».) Viņš sacīja: «Šajā pasaulē tu piedzimi šim mērķim.»

Un es sacīju: «Bet, ser,» es teicu, «Viņi...mana garīdzniecība sacīja man, ka tas...tas bija ļaunais gars.» Un es teicu: «Viņi... Tieši tāpēc es šeit lūdzos.»

Un, lūk, uz ko Viņš atsaucās — Viņš man to saistīja ar pirmo Kunga Jēzus atnākšanu. Un es teicu...

59 Neparastais tajā visā bija tas, draugi... Nu ko, es šeit tikai uz mirklīti apstāšos, atgriezīšos atpakaļ. Visvairāk par visu mani biedēja, lūk, kas — vienmēr, kad es satiku kādu zīlnieci, viņas atpazīna, ka kaut kas bija noticis. Un tas vienkārši...tas mani teju vai nobeidza.

Piemēram, reiz mēs ar brālēniem gājām cauri kādam...kādam karnevālam, un...mēs bijām vēl puikas, gājām tam cauri. Un vienā no šīm teltīm sēdēja kāda zīlniece, jauna sieviete, pievilcīga jaunkundze, tur viņa sēdēja. Un mēs visi tur gājām...gājām garām. Viņa sacīja: «Ei, panāc šurp uz mirklīti!» Un mēs puikas trijatā pagriezāmies. Un viņa sacīja: «Tu, svītrainajā džemperī.» Tas biju es.

Un es teicu: «Jā, kundze?» Es domāju, ka viņa varbūt gribēja, lai es aizietu un nopirktu viņai kādu kolas dzērienu vai ko tamlīdzīgu. Un viņa bija jauna sieviete, varbūt nedaudz pāri divdesmit, apmēram tā, un viņa tur sēdēja. Un es pienācu un teicu: «Jā, kundze, kā es jums varu palīdzēt?»

Un viņa sacīja: «Paklau, vai tu zini, ka tev seko Gaisma? Ka tu esi piedzimis zem noteiktas zīmes?»

Es teicu: «Ko jūs ar to domājat?»

Viņa sacīja: «Nu, tu esi dzimis zem noteiktas zīmes. Tev seko Gaisma. Tu piedzimi kādam Dievišķam aicinājumam.»

Es teicu: «Lieciet mani mierā, sieva!»

Un es devos tālāk, jo mana māte man vienmēr teica, ka visas tās lietas ir no velna. Viņai bija taisnība. Tāpēc es... Tas mani nobiedēja.

60 Un reiz, tajā laikā, kad es strādāju par mežsargu, es gāju uz autobusu. Un es iekāpu autobusā. Tā vien šķita, ka gariem vienmēr par mani bija interese. Es stāvēju, un aiz manis stāvēja kāds jūrnieks. Un es braucu patrolēt, es braucu uz Henrivilas mežniecību, es biju autobusā. Es joprojām jutu kaut ko dīvainu. Es paskatījos apkārt, un tur sēdēja kāda...kāda liela, labi ģērbta korpulenta sieviete. Viņa sacīja: «Labdien!»

Teicu: «Labdien!»

Es nodomāju, ka tā bija parasta runīga sieviete, ziniet, tāpēc es tikai turpināju... Viņa sacīja: «Es gribētu ar jums kādu mirklīti aprunāties.»

Es teicu: «Jā, kundze?» Es pagriezos.

Viņa sacīja: «Vai jūs zināt, ka jūs esat dzimis zem zīmes?»

Es nodomāju: «Vēl viena no šīm savādajām sievietēm.» Tāpēc es tikai turpināju skatīties pa logu. Un tā, es vispār neko neteicu, tikai turpināju...

Viņa sacīja: «Vai es varu ar jums mirklīti parunāt?» Es tikai turpināju... Viņa teica: «Beidziet tā uzvesties.»

61 Es vienkārši turpināju lūkoties uz priekšu. Es nodomāju: «Tas nav džentlmeniski.»

Viņa sacīja: «Es gribētu ar jums mazliet parunāt.»

Es tikai turpināju skatīties uz priekšu un nepievērsu viņai nekādu uzmanību. Pēkšņi es nodomāju: «Nu ko, paskatīšos, vai arī

viņa pateiks to pašu, ko visi pārējie.» Es pagriezos, nodomāju: «Ak! Es zinu, ka tas man uzdzīs šermuļus.» Tāpēc ka man nepatika par to domāt. Es pagriezos.

Viņa sacīja: «Varbūt es labāk pastāstīšu par sevi,» viņa teica. «Es esmu astrologs.»

Es sacīju: «Man jau likās, ka jūs nodarbojaties ar kaut ko tādu.»

Viņa sacīja: «Es braucu uz Čikāgu, lai apraudzītu savu dēlu, viņš ir baptistu kalpotājs.»

Es teicu: «Jā, kundze.»

Viņa sacīja: «Vai kāds jums jau agrāk ir teicis, ka jūs esat dzimis zem zīmes?»

Es sacīju: «Nē, kundze.» Es viņai tur sameloju, redziet, un es sacīju... Vienkārši gribēju redzēt, ko viņa teiks. Un viņa teica... Es teicu: «Nē, kundze.»

Un viņa vaicāja: «Neesat... Vai mācītāji jums nekad nav teikuši?»

Es atbildēju: «Man nav nekāda sakara ar mācītājiem.»

Un viņa teica: «Aha.»

Un es teicu... Viņa...viņa teica man... Es teicu: «Nu...»

Un viņa sacīja: «Ja es jums precīzi pateikšu jūsu piedzimšanas laiku — vai tad jūs man noticēsiet?»

Es teicu: «Nē, kundze.»

Un viņa sacīja: «Nu ko, es jums varu pateikt, kad jūs esat dzimis.»

Es teicu: «Es tam neticu.»

Un viņa sacīja: «Jūs esat dzimis 1909. gada 6. aprīlī piecos no rīta.»

Es teicu: «Pareizi.» Es jautāju: «Kā jūs to zināt?» Es teicu: «Pasakiet šim jūrnīkam, kad piedzima viņš.»

Teica: «Es nevaru.»

Un es jautāju: «Kāpēc? Kā jūs to zināt?»

62 «Redziet, ser,» viņa teica, kad jau bija sākusi runāt par šo astronomiju. Un viņa teica: «Reizi tik un tik gados...» Sacīja: «Vai jūs atceraties, kad parādījās rīta zvaigzne, kura aizveda austrumu gudros pie Jēzus Kristus?»

Un es tā kā izlocījos, ziniet, es teicu: «Nu, es par reliģiju neko nezinu.»

Un viņa sacīja: «Nu ko, vai jūs esat dzirdējis par austrumu gudrajiem, kuri gāja pie Jēzus.»

Es teicu: «Jā.»

Un viņa sacīja: «Nu, kas tad bija šie gudrie?»

«O,» es teicu, «cik man zināms, viņi vienkārši bija gudri.»

Viņa jautāja: «Nu, kas tad ir gudrais?» Viņa sacīja: «Tieši tas, kas esmu es — astrologs. Viņi tiek saukti par “zvaigžņu tulkiem”.» Un viņa sacīja: «Ziniet, pirms Dievs kaut ko dara uz...uz zemes, Viņš vienmēr to parāda debesīs un pēc tam uz zemes.»

Un es teicu: «Es nesaprotu.»

63 Un viņa sacīja: «Labi...» Viņa nosauca divas vai trīs, divas...trīs zvaigznes — kaut kas līdzīgs Marsam, Jupiteram un Venērai. Tās nebija tieši tās, bet viņa sacīja: «Viņas krustojās savās trajektorijās un sagāja kopā, un izveidoja...» Teica: «Trīs gudrie atnāca satīties ar Kungu Jēzu; un viens bija no Hama un otrs no Šema, bet trešais no Jafeta radurakstiem.» Un sacīja: «Kad tās satikās Betlēmē...tās trīs zvaigznes, no kurām viņi bija... Katram cilvēkam uz zemes,» viņa teica, «ir kaut kāds sakars ar zvaigznēm.» Teica: «Pavaicājiet, lūk, šim jūrniekam, kas notiek, kad uzlec mēness un iznāk debesu planētas, vai tam neseko paisums un bēgums?»

Es teicu: «Man viņam nav par to jājautā, es pats to zinu.»

Un viņa sacīja: «Nu, jūsu piedzimšanai ir kaut kāds sakars ar zvaigznēm.»

Un es teicu: «Nu, to es nesaprotu.»

64 Un viņa sacīja: «Redziet, šie trīs gudrie atnāca...» Un teica: «Kad šīs trīs zvaigznes, kad tās... Tās atnāca no dažādām pusēm un satikās Betlēmē. Un saka, ka viņi noskaidroja un apspriedās, un viņi bija no Šema, Hama un Jafeta dzimtām, no šiem trim Noasa dēliem.» Un viņa sacīja: «Pēc tam viņi atnāca un pielūdza Kungu Jēzu Kristu.» Un teica: «Kad viņi devās prom,» teica, «viņi atnesa dāvanas un nolika Viņa priekšā.»

Un sacīja: «Savas kalpošanas laikā Jēzus Kristus teica, ka tad, kad šis Evaņģēlijs būs pasludināts visai pasaulei (Šema, Hama un Jafeta tautām), tad Viņš atkal atnāks.» Un viņa sacīja: «Lūk, šīs planētas, debesu planētas, kad tās ir kustībā...» Teica: «Tās ir atdalītas. Kopš tā laika uz zemes tās nebija zināmas. Taču,» teica, «katros tik un tik simtos gadu to cikli krustojas, lūk, šādi.» Ja šeit nejauši atrodas kāds astronoms — jūs varbūt saprotat, par ko viņa runāja. Es nesaprotu. Un tā, kad viņa... Teica: «Tās krustojas, lūk, šādi.» Un sacīja: «Pieminot vislielāko dāvanu, kāda jebkad ir tikusi dota cilvēcei, kad Dievs deva Savu Dēlu... Kad šīs planētas atkal krustojas, nu,» viņa sacīja, «Viņš sūta uz zemi vēl kādu dāvanu.» Un teica: «Jūs piedzimāt tajā laikā, kad tās krustojās.» Un teica: «Tieši tāpēc es to zināju.»

Nu, tad es teicu: «Kundze, pirmkārt, es nekam no tā visa neticu. Es neesmu reliģiozs un es vairāk par to nekā negribu dzirdēt!» Es aizgāju prom. Tā es diezgan strupī viņu pārtraucu. Un es izkāpu.

65 Un katru reizi... Tā notika vienmēr, kad es satiku kādu no viņiem. Un es nodomāju: «Kāpēc šie dēmoni tā dara?»

Tad arī sludinātāji, kas teica: «Tas ir velns! Tas ir velns!» Es viņiem ticēju.

Un tonakt vēlāk tajā būdīnā, kad es... Kad Viņš to pieminēja, es Viņam pajautāju, es teicu: «Bet kāpēc tad visi šie mediji un pārējie, un šie dēmonu apsēstie cilvēki man visu laiku stāsta par To; bet garīdzniecība, mani brāļi, man saka, ka tas ir no ļaunā gara?»

Tagad paklausieties, ko man pateica Viņš — Kurš ir redzams fotogrāfijā, kas karājas, lūk, tur. Viņš teica: «Kā bija toreiz, tā ir arī tagad.» Un Viņš sāka man skaidrot, ka tad «kad sākās mūsu Kunga Jēzus kalpošana, mācītāji sacīja, ka Viņš bija Belcebuls, velns; bet dēmoni sacīja, ka Viņš bija Dieva Dēls, Izraēla Svētais.» Dēmoni... Un palūkojieties uz Pāvilu un Barnabu, kad viņi sludināja. Mācītāji sacīja: «Šie cilvēki visu pasauli apgriez kājām gaisā. Viņi ir ļauni, viņi...viņi ir no velna.» Bet kaut kāda zīlniece uz ielas atpazina, ka

Pāvils un Barnaba bija Dieva vīri, viņa teica: «Viņi ir Dieva vīri, kas rāda mums Dzīvības ceļu.» Vai tā ir taisnība? «Spiritisti un zīlnieki, dēmonu apsēstie.»

66 Bet mēs tā ieskābstam teoloģijā, ka vairs nekā nezinām par Garu. Es ceru, ka jūs joprojām mani mīlēsiet. Bet tieši tā arī ir. Es runāju arī par Vasarsvētku draudzēm! Tieši tā. Tas, ka jūs gaviļējat un visur dejojat, vēl nenozīmē, ka jūs kaut ko zināt par Garu.

Tas ir personiskais kontakts — aci pret aci — lūk, kas jums ir vajadzīgs. Lūk, kādu Draudzi Dievs grasās uzcelt, tā tas ir, kad viņi sanāks kopā vienotībā un spēkā, Garā.

Un Viņš atsaucās uz to. Un Viņš izstāstīja man, kā kalpotāji To bija nepareizi sapratuši, un pārliecināja mani, ka kalpotāji To nav pareizi sapratuši. Un, kad Viņš man izstāstīja visu par to, kā Jēzus...

67 Es teicu: «Bet kā tad ar to...ar to visu, kas notiek ar mani?»

Un, redziet, Viņš sacīja: «Tas ies vairumā un kļūs stiprāks un stiprāks.» Un Viņš man stāstīja, kā tas bija ar Jēzu; kā Viņš atnāca, un Viņam bija spēks, kurš varēja paredzēt nākotni un pateikt sievietei pie akas; nepretendēja būt dziedinātājs, bet teica, ka dara tikai to, ko Tēvs Viņam parāda.

Es jautāju: «Kas tas bija par garu?»

Viņš sacīja: «Tas bija Svētais Gars.»

Tad manī kaut kas notika, un es aptvēru, ka es biju pagriezis muguru tieši tam, kā dēļ Dievs mani uz šejieni bija atvedis. Un es aptvēru, ka tas bija tieši tāpat kā ar tiem farizejiem tajās tālajās dienās — viņi man bija nepareizi izskaidrojuši Rakstus. Tāpēc no tā brīža un turpmāk es pieņēmu savu Tā izskaidrojumu, ko bija teicis Svētais Gars.

Es teicu Viņam: «Es iešu.»

Viņš sacīja: «Es būšu ar tevi.»

68 Un eņģelis atkal iesoļoja Gaismā, kura sāka griezties uz riņķi un apkārt, un apkārt, un apkārt Viņa kājām, lūk, šādi. Viņš iegāja šajā Gaismā un izgāja no ēkas.

Mājās es atgriezos pavisam cits cilvēks.

Es aizgāju uz draudzi un izstāstīju par to cilvēkiem. Tas bija svētdienas vakarā.

Un trešdienas vakarā viņi atveda turp sievieti, vienu no Maijo medmāsām, kas mira no vēža, no viņas bija palikusi vairs tikai ēna. Kad es piegāju, lai viņu pieturētu, man parādījās vīzija, parādot, ka viņa atkal strādā par medmāsu. Un Luisvilā viņa ir sarakstā: «Mirusi pirms daudziem gadiem». Bet šobrīd viņa ir Džefersonvilā un strādā par medmāsu, jau gadiem ilgi viņa strādā par medmāsu. Jo es paskatījos un es tur ieraudzīju šo vīziju. Es pagriezos, diezin vai saprazdams, ko es daru. Es tur stāvēju, es sāku trīcēt, kad viņi man pirmo reizi atnesa šo slimnieci un viņu tur noguldīja. Un medmāsa un pārējie stāvēja viņai apkārt, un viņa tur gulēja, bet viņas seja bija galīgi izvārgusi, un acis bija dziļi iekritušas.

69 Mārdžija Morgana. Ja jūs gribat viņai uzrakstīt, tas ir Nobloka Avēnijā 411, Džefersonvilā, Indiānā. Vai arī rakstiet uz Klarka apgabala slimnīcu Džefersonvilā, Indiānā. Lai viņa jums izstāsta savu liecību.

Un es palūkojos turp. Šis pirmais slimnieks... Redzēt, kā viņa izveseļojas... Lūk, atnāca vīzija. Es ieraudzīju, ka šī sieviete atkal strādā par medmāsu, staigā, jūtas labi, ir vesela un stipra. Es sacīju: «TĀ SAKA TAS KUNGS! Tu dzīvosi un nemirsi!»

Viņas vīrs, ļoti liels cilvēks šajā pasaulē, paskatījās uz mani, lūk, *šādi*. Es sacīju: «Ser, nebaidieties! Jūsu sieva dzīvos.»

Viņš paaicināja mani laukā, teica...nosauca divus vai trīs dakterus, teica: «Vai tu viņus pazīsti?»

Es teicu: «Jā.»

«Nu,» teica, «es ar viņu spēlēju golfu. Viņš sacīja: “Vēzis ir pilnībā pārņēmis viņas zarnas, tās nevar iztīrīt pat ar klizmu”».

Es teicu: «Mani neinteresē, kas tur viņai ir! Kaut kas šeit iekšienē... Es redzēju vīziju! Un tas Cilvēks, kas man to pateica, teica, lai es sacītu visu, ko vien redzēju, un tā tas arī notikšot. Viņš man tā pateica, un es tam ticu.»

Slava Dievam! Pāris dienas vēlāk viņa mazgāja veļu un pastaigājās. Viņa tagad sver apmēram septiņdesmit piecus kilogramus, ir pilnīgi vesela.

70 Kad es to pieņēmu, tad tas arī sākās. Pēc tam man piezvanīja Roberts Dogertijs. Tā nu tas aizgāja pa Teksasu un pa visu pasauli.

Un kādu vakaru, kādā ceturtajā vai piektajā reizē, kad devos... Es nevarēju saprast runāšanu mēlēs un tās lietas. Es ticēju kristībai ar Svēto Garu, ticēju, ka cilvēki var runāt mēlēs. Un kādu vakaru, kad es devos uz... kādā Katedrālē, San-Antonio, Teksasā, man tajā ienākot, kāds vīrelis, kas tur sēdēja, sāka runāt mēlēs, bērdams kā no bises, jeb, drīzāk, kā no ložmetēja, ļoti ātri. Aizmugurē... tālu aizmugurē piecēlās kāds puisis un teica: «TĀ SAKA TAS KUNGS! Šis cilvēks, kurš iet pie platformas, nāk ar kalpošanu, kura ir Visuvarenā Dieva nozīmēta. Un, kā Jānis Kristītājs bija sūtīts kā pirmais Jēzus Kristus atnākšanas priekštecis, tā šis vīrs nes Vēstījumu, kas izraisīs Kunga Jēzus Kristus Otro Atnākšanu.»

Es gandrīz vai zemei cauri izkritu. Es pacēlu acis, vaicāju: «Vai jūs to cilvēku pazīstat?»

Viņš teica: «Nē, ser.»

Es jautāju: «Bet viņu jūs pazīstat?»

Viņš sacīja: «Nē, ser.»

Es teicu: «Vai jūs pazīstat mani?»

Viņš sacīja: «Nē, ser.»

Es teicu: «Ko jūs šeit darāt?»

Viņš sacīja: «Es par to izlasīju avīzē.» Un parasti... Tas bija pirmais sapulču vakars.

Es paskatījos uz otru un teicu: «Kā jūs uz šejieni atnācāt?»

Teica: «Kāds no maniem tuviniekiem pastāstīja man, ka jūs būsiet šeit, «Dievišķais dziedinātājs», un es atnācu.»

Es teicu: «Vai tad jūs viens ar otru neesat pazīstami?»

Viņš sacīja: «Nē.»

71 Ak, vai! Tur es redzēju to pašu Svētā Gara spēku... Kad agrāk es biju domājis, ka tas nebija pareizi, un es zināju, ka es... Šis Dieva eņģelis bija saistīts ar cilvēkiem, kuriem tas viss bija. Kaut arī viņiem bija viltojumi un daudz kas saputrots, un tajā bija daudz pļāpāšanas,

taču tur bija kaut kas īsts. Kristus. Un es ieraudzīju, ka tā...tā bija patiesība.

O, pagāja gadi, un sapulcēs cilvēki redzēja vīzijas un tādas lietas.

Reiz kāds fotogrāfs to nofotografēja, kad es tur stāvēju, man šķiet, — kaut kur Arkanzasā. Tas bija apmēram tādā pašā sanāksmē, apmēram tādā pašā auditorijā kā šī. Un es stāvēju un centos to izskaidrot. Cilvēki zināja, viņi sēdēja un klausījās: metodisti, baptisti, prezbīterieši un tā tālāk. Un tad es kaut kā paskatījos, un nākdams caur durvīm...tur Tas nāca, skanot «Hš–š–š, hš–š–š»!

Es sacīju: «Man vairs nevajadzēs runāt, jo tūlīt Tas atnāks.» Un Tas pacēlās augšup, un cilvēki sāka kliegt; Tas atnāca līdz vietai, kur es atrados, un nolaidās man blakus.

Tieši tobrīd, kad Tas laidās lejup, pieskrēja kāds kalpotājs un teica: «Klau, es To redzu!» Un Tas viņu padarīja pilnīgi aklu, viņš aizstreipuloja atpakaļ. Varat tur grāmatā paskatīties uz viņa fotogrāfiju un redzēt, kā viņš aizstreipulo ar, lūk, šādi, nodurtu galvu. Varat apskatīt viņa foto.

Un tur Tas nolaidās. Šoreiz to nofotografēja tikai laikraksta fotogrāfs. Taču Kungs nebija gatavs.

73 Un kādā vakarā Hjūstonā, Teksasā, kad, ak, tūkstošiem un tūkstošiem cilvēku... Mums bija astoņi simti... astoņi tūkstoši tur, kā nu to sauc...tajā koncertzālē, bet mēs pamainījām uz lielo Sema Hjūstona Kolizeju.

Un tur, tajās debatēs tovakar, kad kāds baptistu sludinātājs sacīja, ka es esot «ne vairāk kā zemisks liekulis un blēdis, reliģiozs blēdis, kuru būtu jāpadzen no pilsētas,» un ka tieši viņam to vajadzētu izdarīt.

Brālis Bosforts sacīja: «Brāli Branham, vai tu pieļausi, ka notiek kaut kas tāds? Met viņam izaicinājumu!»

Es teicu: «Nē, ser, es neticu ķildām. Evaņģēlijs netika radīts, lai ķildotos. Tas tika radīts, lai dzīvotu.» Un es sacīju: «Nav nozīmes tam, kā tu viņu pārliecināsi, viņš tik un tā turpinās tādā pašā garā.» Es teicu: «Viņš... Tas viņu nenieka neizmainīs. Ja jau Dievs nevar uzrunāt viņa sirdi, tad kā gan es to varētu?»

74 Nākamajā dienā tas tika publicēts, tur bija teikts: «Tas parāda, no kāda materiāla viņi ir taisīti,» laikrakstā *Houston Chronicle*. Tur bija teikts: «Tas parāda, no kāda materiāla viņi ir taisīti — viņi baidās aizstāvēt to, ko paši sludina.»

Padzīvojušais brālis Bosforts pienāca pie manis, toreiz viņam jau bija pāri septiņdesmit, brīnišķīgs brālis jau gados, apskāva mani ar savu roku, sacīja: «Brāli Branham,» viņš teica, «vai tu gribi teikt, ka tu neaizstāvēsies?»

Es teicu: «Nē, brāli Bosvort. Nē, ser. Es netaisos pieņemt šo izaicinājumu.» Un es sacīju: «Tas nenāks par labu.» Es sacīju: «Tikai radīs ķildas, kad mēs aiziesim no platformas.» Es teicu: «Es tagad noturu sapulci un negribu, lai viss tādā veidā tiktu izpostīts.» Es teicu: «Vienkārši ļauj viņam turpināt.» Es teicu: «Tas arī ir viss, viņš tikai mulsina.» Es teicu: «Mums tādi jau ir bijuši, un no runāšanas ar viņiem nav nekāda labuma.» Es sacīju: «Viņi tā arī turpinās, turēdamies pie savas pozīcijas.» Es sacīju: «Ja viņi reiz bija pieņēmuši Patiesības atziņu, bet pēc tam viņi To nepieņem, Bībele saka, ka tad viņi ir pārgājuši robežlīniju, un viņiem netiks piedots nedz šinī, nedz nākamajā laikā. Viņi To sauc par «velnu», un viņi neko tur nevar darīt. Viņus ir pārņēmis reliģisks gars, kurš arī ir Velns.»

Cik daudzi zina, ka tā ir taisnība — ka velna gars ir reliģiozs? Tieši tā, tik fundamentāls, cik vien iespējams. Un tā, tad... Kad es sacīju «fundamentāls», tas varbūt neskanēja pārāk labi, bet tā ir patiesība. «Izrādīdami ārēju dievbijību, bet noliedzdami tā Spēku.» Tā tas ir. Tieši zīmes un brīnumi apstiprina Dievu, vienmēr. Un Viņš teica, ka tieši tā būs arī beidzamajās dienās. Un ievērojiet...

75 Padzīvojušais brālis Bosforts, es... Viņš grasījās atbraukt kopā ar mani, bet viņš jutās saguris. Viņš tikko kā atgriezās no Japānas, viņš bija domājis būt šeit. Viņš taisās kopā ar mani uz Laboku. Un tā, viņš bija...viņš bija nedaudz...stipri apaukstējies, tāpēc šoreiz viņš nevarēja atbraukt, viņš un viņa sieva. Un tā viņš...

Visiem šķita, ka viņš izskatās kā Kālebs. Viņš tur nostājās, viņš teica: «Nu ko, brāli Branham,» (ar šo cieņas pilno skatienu, jūs jau zināt), «ļauj, es iešu un to paveikšu,» teica, «ja jau tu to negribi.»

Es teicu: «Ak, brāli Bosfort, es...es negribu, lai tu to darītu. Jūs sāksiet ķildoties.»

Viņš teica: «Tur nebūs neviena strīdīga vārda.»

Un tā, pirms pašām beigām, paklausieties, lūk, ko. Viņš devās uz turieni. Es sacīju: «Ja jūs nestrīdēsieties, tad labi.»

Teica: «Es apsolu nestrīdēties.»

Tovakar tajā auditorijā bija sapulcējušies apmēram trīsdesmit tūkstoši cilvēku. Brālis Vuds, kurš sēž šeit, toreiz tur bija un sēdēja tanī auditorijā. Un es...

Mans dēls teica, jeb... Mana sieva pavaicāja: «Vai tu neiesi uz to sapulci?»

Es teicu: «Nē. Es negribu iet uz turieni un klausīties, kā viņi strīdas. Nu, nē. Es nevēlos turp iet un tajā klausīties.»

Kad pienāca nakts, *kaut kas* man pateica: «Ej uz turieni.»

Es izsaucu taksometru, mans brālis un sieva, un mani bērni — mēs devāmies ceļā. Un es uzkāpu balkonā numur trīsdesmit, tur augšā, un apsēdos.

77 Ziniet, šis vecais vīrs brālis Bosforts, iznāca tur priekšā gluži kā vecs diplomāts. Viņš bija izrakstījis dažas... Viņam tur bija izrakstīti seši simti dažādi Bībeles apsolījumi. Viņš sacīja: «Un tā, doktor Best, vai jūs neuznāktu šurp, lai ar šo Bībeli atspēkotu kaut vai vienu no šiem apsolījumiem. Ikviens no šiem apsolījumiem atrodas Bībelē un attiecas uz Jēzu Kristu, kurš dziedina slimos šajā laikā. Ja jūs spēsiet paņemt vienu no šiem apsolījumiem un ar Bībeles palīdzību pierādīt, ka tas ir pretrunā ar Bībeli, es apsēdīšos, paspiedīšu jums roku un teikšu: “Jums ir taisnība”».

Viņš sacīja: «Es par to parūpēšos, kad es tikšu tur augšā!» Redziet, viņš gribēja runāt pēdējais, lai brāli Bosfortu samaltu miltos.

78 Tāpēc brālis Bosforts sacīja: «Nu ko, brāli Best, es jums pavaicāšu vienu lietu, un, ja jūs man atbildēsiet ar “jā” vai “nē”,» teica, «tad mēs šīs debates uzreiz pārtrauksim.»

Un viņš sacīja...viņš sacīja: «Nekas, nekas, es ar to tikšu galā!»

Viņš pajautāja sapulces vadītājam, vai drīkst uzdot jautājumu. Tas teica: «Jā.»

Viņš sacīja: «Brāli Best, vai uz Jēzu attiecas Jehovas kā izpircēja vārds? Jā vai nē?»

Tas visu atrisināja. Ar to arī viss beidzās. Es jums saku, es vienkārši sajutu, kā kaut kas izgāja man cauri. Redziet, es pats nekad par to nebiju iedomājies. Un es nodomāju: «Oho, viņš nevar atbildēt! Tas visu sasaista.»

Viņš sacīja: «Nu, doktor Best, es...es esmu satraukts...»

Tas teica: «Es tikšu ar to galā!»

Sacīja: «Es esmu satraukts, ka jūs nevarat atbildēt uz manu visvājāko jautājumu.» Viņš bija aukstasinīgs kā gurķis, un viņš zināja, uz kā viņš stāv. Un tad viņš vienkārši tur apsēdās, ar šīm Rakstu vietām.

Tas teica: «Vari izmantot savas trīsdesmit minūtes, es došu atbildi pēc tam!»

79 Un vecais brālis Bosforts tur apsēdās un paņēma šos Rakstus, un tā atspēkoja šo vīru, ka viņa seja piesarka tā, ka pie tās teju vai varētu aizdegt sērkokociņu.

Viņš uzcēlās no savas vietas, dūsmās, un nosvieda uz grīdas papīrus, uznāca augšā un nosludināja labu kempbelītu sprediķi. Es biju baptists, es zinu, kam viņi tic. Viņš vispār... Viņš sludināja par augšāmcelšanos: «Kad šis mirstīgais ietērsies nemirstībā, tad mums būs Dievišķā dziedināšana.» Ak, vai! Kam mums vajadzīga dziedināšana pēc tam, kad mēs būsim nemirstīgi?! «Kad šis mirstīgais ietērsies nemirstībā...», mirušo augšāmcelšanās? Viņš pat apšaubīja brīnumu, kuru Jēzus izdarīja ar Lācaru, teica: «Viņš vēlāk atkal nomira, un tas bija tikai kaut kas īslaicīgs.» Redzat?

80 Un, kad viņš to visu bija šādi izskaidrojis, viņš teica: «Atvediet to Dievišķo dziedinātāju un parādiet man, kā viņš to dara!»

Tad viņiem izcēlās neliels juceklis. Un brālis Bosforts sacīja: «Jūs mani pārsteidzat, brāli Best, jo jūs neatbildējāt uz vienīgo jautājumu, kuru es jums uzdevu.»

Un tad viņš kļuva patiešām neprātīgs, viņš sacīja: «Atvediet šo Dievišķo dziedinātāju un parādiet man, kā viņš to dara!»

Teica: «Brāli Best, vai jūs ticat cilvēku glābšanai?»

Viņš teica: «Protams!»

Viņš sacīja: «Vai jūs gribētu, lai jūs sauktu par Dievišķo glābēju?»

Teica: «Protams, ka nē!»

«Ne arī... Tas, ka jūs sludināt dvēseles pestīšanu, nepadara jūs par Dievišķo glābēju.»

Viņš teica: «Nu, protams, ka nē!»

Sacīja: «Nu, tāpat arī brālis Branhams nekļūst par Dievišķo dziedinātāju, sludinādams dievišķo dziedināšanu miesai. Viņš nav nekāds dievišķais dziedinātājs, viņš vienkārši norāda cilvēkiem uz Jēzu Kristu.»

Un viņš sacīja: «Atvediet viņu šurp, parādiet man, kā viņš to dara! Ļaujiet man palūkoties uz tiem cilvēkiem pēc gada, un tad es pateikšu, vai es Tam ticu vai nē.»

Brālis Bosforts sacīja: «Brāli Best, tas izklausās tāpat kā toreiz Golgātā — “Nokāp no krusta, un mēs Tev noticēsim”.» Redzat?

81 Un, ak, tad viņš pa īstam uzsprāga. Viņš teica: «Parādiet man, kā viņš to dara! Parādiet man, kā viņš to dara!» Sapulces vadītāji piespieda viņu apsēsties. Viņš devās turp, un tur stāvēja kāds sludinātājs no vasarsvētku draudzes — viņš to ieplaukāja tā, ka tas aizlidoja pāri visai platformai. Un tāpēc viņu tad aizturēja. (Tā ka brālis Bosforts sacīja: «Paklau! Paklau! Nē, nē.») Tāpēc priekšsēdētāji viņu piespieda apsēsties.

Piecēlās Reimonds Ričijs, viņš teica: «Vai tāda ir Dienvidu Baptistu Apvienības attieksme?» Teica: «Jūs, baptistu kalpotāji, vai šo cilvēku šurp ir atsūtījusi Dienvidu Baptistu Apvienība, vai arī viņš ir atnācis pats uz savu galvu?» Viņi neatbildēja. Viņš sacīja: «Es jautāju jums!» Viņš viņus pazina, ikvienu no viņiem.

Viņi teica: «Viņš pats atnāca.» Jo es zinu, ka arī baptisti tic Dievišķajai dziedināšanai. Un tā, pēc tam viņš pateica: «Viņš atnāca pats par sevi.»

82 Un tad notika sekojošais. Tad brālis Bosforts teica: «Es zinu, ka brālis Branhams atrodas šajā sapulcē. Ja viņš vēlētos iznākt un atlaist sanākušos, tas būtu ļoti labi.»

Un Hovards sacīja: «Sēdi mierīgi!»

Es teicu: «Es sēžu mierīgi.»

Un tad pēkšņi *Kaut Kas* atnāca, *Tas* sāka virpuļot apkārt, un es zināju, ka tas bija Tā Kunga eņģelis, teica: «Celies!»

Apmēram piecsimt cilvēku, lūk, šādi sadevās rokās, izveidojot eju, es iznācu uz platformas.

Es teicu: «Draugi, es neesmu nekāds Dievišķais dziedinātājs. Es esmu jūsu brālis.» Es teicu: «Brālis Bests nemaz...» tas ir, «brāli Best,» es teicu, «ar visu cieņu pret jums, mans brāli, ar visu cieņu. Jums ir tiesības uz saviem uzskatiem, un tāpat arī man.» Es teicu: «Protams, jūs saprotat, ka jūs nespējāt brālim Bosfortam pierādīt savu pozīciju. Tāpat jūs to nevarētu pierādīt nevienam, kurš uzmanīgi lasa Bībeli, kurš to visu zina.» Es teicu: «Kas attiecas uz cilvēku dziedināšanu, es nevaru viņus izdziedināt, brāli Best. Taču es šeit esmu katru vakaru. Ja jūs gribat redzēt, kā Kungs dara brīnumus, atnāciet. Viņš to dara katru vakaru.»

Un viņš sacīja: «Es gribētu redzēt, kā tu kādu izdziedini, un gribētu uz viņiem paskatīties! Tu vari viņus nohipnotizēt ar savu hipnotismu, taču,» teica, «es gribētu paskatīties uz to visu pēc gada!»

Es teicu: «Nu ko, jums ir tiesības viņus pārbaudīt, brāli Best.»

83 Viņš teica: «Neviens, izņemot jūs, stulbu svētuļu baru, netic tādām blēņām kā šīs. Baptisti tādām muļķībām netic.»

Brālis Bosforts sacīja: «Vienu mirklīti.» Teica: «Cik daudz šeit ir tādu cilvēku, kas bija šajās sanāksmēs divu nedēļu garumā, un kuri ir uzticīgi locekļi šajās jaukajās baptistu draudzēs šeit Hjūstonā un kuri var pierādīt, ka ir saņēmuši dziedināšanu no Visuvarenā Dieva tajā laikā, kad šeit bija brālis Branhams?» Un piecēlās vairāk nekā trīs simti. Jautāja: «Un kā tad ar to?»

Viņš atbildēja: «Tie nav baptisti!» Teica: «Jebkurš var apliecināt jebko — tas vēl nenozīmē, ka tā ir patiesība!»

Sacīja: «Dieva Vārds saka, ka tā ir patiesība, un jūs nevarat tam pretoties. Un arī cilvēki saka, ka tas ir pareizi, un jūs nevarat to noraidīt. Tad ko jūs ar To darīsiet?» Redzat, kaut kā tā.

84 Es teicu: «Brāli Best, es stāstu tikai to, kas ir Patiesība. Un, ja es esmu patiess, tad Dievam Patiesība ir jāapstiprina.» Es teicu: «Ja Viņš nav... Ja Viņš neatbalstīs Patiesību, tad Viņš nav Dievs.» Un es sacīju: «Es nedziedinu cilvēkus. Es piedzimu ar...ar dāvanu redzēt šīs

lietas, redzēt, kā tas notiek.» Es teicu: «Es zinu, ka mani nepareizi saprot, taču vienīgais, ko es varu izdarīt, ir īstenot pārliecību, kas ir manā sirdī.» Es sacīju: «Es ticu, ka Jēzus Kristus ir augšāmcēlies no mironiem. Bet, ja Gars, kurš atnāk un rāda vīzijas, un pārējo...ja tas tiek apšaubīts, tad atnāciet un noskaidrojiet.» Es teicu: «Tas arī viss.» Bet es sacīju: «Taču, kas attiecas uz mani, es neko nevaru izdarīt pats no sevis.» Un es sacīju: «Ja es runāju Patiesību, Dieva pienākums ir apliecināt, ka Tā ir Patiesība.»

Un aptuveni tajā brīdī kaut Kas sāka: «Hš–š–š!» Tur nāca Viņš, nolaidamies. Un Amerikas Fotografū Asociācija, Duglusa studija Hjūstonā no Teksasas, kuriem tur bija uzstādīts liels fotoaparāts (tur bija aizliegts fotografēt), To nofotografēja.

85 Kad viņi tur ieradās, lai fotografētu misteru Bestu, un viņš...viņš sacīja, pirms es biju tur iznācis, viņš teica: «Vienu mirklīti! Man ir jāuzņem sešus portretus!» Viņš teica: «Šurp, nofotografējiet mani tagad!» Un viņš šādi uzlika savu pirkstu uz deguna šim vecajam svētajam vīram, teica: «Nu, fotografējiet mani!» Un viņi to izdarīja. Tad viņš izvilka kulaku un pacēla to, teica: «Nu, fotografējiet!» Un šādi to nofotografēja. Pēc tam viņš izdarīja, lūk šādi, lai pozētu savai bildei. Viņš teica: «Jūs to redzēsiet manā žurnālā!» un tādā garā.

Brālis Bosvorts tur stāvēja un neteica ne vārda. Pēc tam viņi nofotografēja To.

86 Tovakar, atceļā uz mājām, (to nofotografēja kāds katoļu zēns), viņš sacīja tam otram puisim, viņš jautāja: «Ko tu par To domā?»

Tas sacīja: «Es zinu, ka es viņu kritizēju. Tas kākslis, kas pazuda no tās sievietes kakla, es teicu, ka viņš viņu nohipnotizēja.» Sacīja: «Varbūt man nebija taisnība.»

Teica: «Ko tu domā par to fotogrāfiju?»

«Es nezinu.»

Viņi to iegremdēja skābē. Lūk, šeit ir viņa fotogrāfija, variet viņam pavaicāt, ja gribat. Viņi devās mājās, viņš apsēdās un izsmēķēja cigareti. Aizgāja un izvilka to, uz kuras bija brālis Bosvorts — tur nekā nebija. Izņēma ārā otru, trešo, ceturto, piekto, sesto, un tās visas bija tukšas. Dievs nepieļāva, ka Viņa vecais svētais vīrs būtu vienā bildē ar šo liekuli, kurš ar savu degunu...tas ir, ar savu roku kratīja dūri zem viņa deguna. Viņš to nepieļāva.

Viņi izņēma nākošo, un tur bija *Tas*. Stāsta, ka tovarak šim cilvēkam bija sirdslēkme.

Un viņi nosūtīja šo negatīvu uz Vašingtonu. Tam piešķīra autortiesības, atsūtīja atpakaļ.

87 Un uz turieni atveda Džordžu J. Leisiju, FIB priekšnieku pār pirkstu nospiedumiem un dokumentiem, un tādām lietām, vienu no pasaulē labākajiem šajā nozarē, atveda uz turieni un noturēja divas dienas, lai pārbaudītu fotoaparātu, apgaismojumu un visu pārējo. Un, kad mēs tajā pēcpusdienā atnācām, viņš sacīja: «Cienājamo Branham, arī es biju jūsu kritiķis.» Viņš teica: «Un es sacīju, ka tā ir psiholoģija, kad kāds stāstīja, ka viņi ir redzējuši šīs gaismas un tamlīdzīgas lietas.» Un teica: «Ziniet, kā mēdza teikt liekuļi (viņš ar to domāja neticīgos), ka visi tie attēli ar šo oreolu apkārt Kristum, apkārt svētajiem,» viņš teica, «ka tā esot tikai psiholoģija.» Sacīja: «Taču, cienājamo Branham, šī fotoaparāta mehāniskā acs psiholoģiju nenofotografēs! Šī Gaisma ir atstājusi pēdas objektīvā, tas ir, atstājusi pēdas fotofilmā, un tur *Tas* bija.» Un viņš sacīja...

Es ļāvu viņiem pašiem izlemt, ko ar to darīt. Viņš sacīja: «O, mister, vai jūs zināt, cik tas ir vērts?»

Un es teicu: «Ne jau man, brāli, ne jau man.» Un tad viņš sacīja...

«Protams, tavas dzīves laikā tas neatstās iespaidu, bet kādu dienu, ja civilizācija pastāvēs un saglabāsies kristietība, saistībā ar to kaut kas vēl notiks.»

88 Un tā, draugi, šovakar, ja šī ir mūsu pēdējā sapulce uz šīs zemes, mēs ar jums esam pabijuši Visuvarenā Dieva klātbūtnē. Mana liecība ir patiesa. Daudzas, daudzas lietas...būtu vajadzīgi grāmatu sējumi, lai to visu aprakstītu, taču es vēlos, lai jūs zinātu.

Cik daudz šeit ir tādu, kuri faktiski (ne tikai uz fotogrāfijas) ir redzējuši šo Gaismu stāvam man blakus, kad es sludinu? Paceliet savas rokas, viscaur ēkā, ikviens, kurš To kādreiz ir redzējis. Redziet, kādas astoņas vai desmit rokas no tiem, kuri atrodas šeit.

Tu teiksi: «Vai tad var būt tā, ka viņi varēja...varēja To ieraudzīt, bet es To neredzēju?» Tieši tā.

Tā...tā Zvaigzne, kurai sekoja gudrie, pārlidoja katru observatoriju. Taču neviens To neredzēja, izņemot viņus. To ieraudzīja tikai viņi.

89 Elija stāvēja tur un lūkojās uz visiem šiem ugunīgajiem ratiem un visu pārējo. Un arī Gehazis palūkojās apkārt — viņš tos nekur neredzēja. Dievs sacīja: «Atver viņam acis, lai viņš ierauga.» Un tad viņš tos ieraudzīja, redziet. Un viņš bija jauks puisis, stāvēja tur un skatījās apkārt, taču viņš tos nevarēja saskatīt. Protams. Dažiem ir dots to redzēt, bet dažiem nav dots. Un tā ir taisnība.

Bet tagad jūs, kuri nekad To neesat redzējuši...nekad To neesat redzējuši, un arī jūs, kas esat To redzējuši paši ar savām acīm, bet nekad neesat redzējuši fotogrāfiju... Kaut arī tiem, kuri ir redzējuši fotogrāfiju, ir stiprāks pierādījums, nekā jums, kuri redzēja To ar savām acīm. Jo jūs ar savām dabiskajām acīm varējāt kļūdoties, tā varēja būt optiska ilūzija. Vai ne tā? Bet Tā nav nekāda optiska ilūzija, Tā ir Patiesība, un zinātniska izpēte pierāda, ka Tā ir Patiesība. Tātad to izdarīja Kungs Jēzus.

«Tādā gadījumā,» jūs teiksiet, «kas Tas ir pēc tavām domām, brāli Branham?»

90 Es domāju, ka Tas ir tas pats Uguns Stabs, kurš veda Izraēla bērnus no Ēģiptes uz Palestīnu. Es domāju, ka Tas ir tas pats Gaismas Eņģelis, kurš iegāja cietumā un piegāja pie svētā Pētera un pieskārs viņam, un virzījās tālāk, atvēra durvis un izveda viņu dienas gaismā. Un es ticu, ka Tas ir Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžos. Āmen! Viņš ir tas pats Jēzus šodien, kāds Viņš bija vakar. Viņš vienmēr būs tas pats Jēzus.

Un kamēr es par To runāju, tā pati Gaisma, kura ir tajā fotogrāfijā, ir uz...Tā atrodas kādu pusmetru no manis. Tā tas ir! Es viņu neredzu ar savām...savām acīm, bet es zinu, ka Tā atrodas šeit. Es zinu, ka tieši tagad Tas ienāk manī. Ak! Ja vien jūs izprastu šo atšķirību, kad pārņem Visuvarē Dieva spēks, un cik viss izskatās citādāk!

91 Tas ir izaicinājums ikvienam. Es netaisījos lūgt par slimajiem, es biju domājis aicināt uz atgriešanos. Taču augšā virs cilvēku galvām ir vīzija. Jā, Dievs to zina. Es neaicināšu izveidot lūgšanu rindu, vienkārši palieciet tur, kur jūs sēžat. Cik daudziem no jums nav lūgšanu kartītes? Paceliet jūsu rokas, tie, kuriem nav lūgšanu kartītes, kuriem nav lūgšanu kartītes?

Tur sēž melnādaina sieviete, es redzēju, ka jūs pacēlāt savas rokas. Vai pareizi? Vienkārši piecelieties, lai jūs redzētu, tikai uz brītiņu. Es nezinu, ko pateiks Svētais Gars, taču jūs raugāties uz mani ārkārtīgi atklāti. Jums nav lūgšanu kartītes? Ja Visuvarenais Dievs man atklātu, kas jums ir par nelaimi... Es to daru iesākumam, vienkārši, lai iesāktu. Vai jūs ticat, ka es esmu... Ziniet, nav nekā...manī nav nekā laba. Ja jūs esat precēta sieviete, tad es nenieka neesmu pārāks par jūsu vīru. Es esmu tikai cilvēks. Bet Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, un Viņš ir atsūtījis Savu Garu, lai to visu apstiprinātu.

Ja Dievs man pateiks, kāda jums ir problēma (un jūs zināt, ka man ar jums nav bijusi nekāda saskarsme), vai tad jūs noticēsiet no visas sirds? [Māsa runā—Red.] Lai Dievs jūs svētī. Tādā gadījumā jūsu augstais asinsspiediens ir jūs atstājis. Lūk, kas jums bija. Vai ne? Tādā gadījumā sēdieties.

Noticiet tam reizi par visām reizēm! Es aicinu ikvienu tam noticēt.

92 Palūkojieties šurp, ļaujiet man jums kaut ko pateikt. Kad Marta pienāca pie Kunga Jēzus... Tā dāvana nekad nesāktu darboties... Lai arī Tēvs Viņam jau bija parādījis, ko Viņš grasījās darīt. Tas nekad nenostādātu. Taču viņa sacīja: «Kungs, es... Ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu nomiris.» Teica: «Taču es zinu, ka pat tagad, lai arī ko Tu Dievam nelūgtu, Dievs Tev to dos.»

Viņš teica: «Es esmu Augšāmcelšanās un Dzīvība, kas Man tic, kaut arī viņš būtu miris, atdzīvosies. Un neviens, kurš dzīvo un Man tic, nemirs. Vai tu tam tici?»

Paklausieties, ko viņa sacīja: «Jā, Kungs. Es ticu, ka viss, ko Tu esi teicis, ir Patiesība. Es ticu, ka Tu esi Dieva Dēls, Kuram bija jānāk pasaulē.» Tāda bija viņas pieeja, pazemībā.

Jūs jūtaties citādāk, vai ne, lēdij? Jā. Tā tas ir.

93 Nelielā kundze, kas arī sēž tieši tur...tur jums blakus, viņa cieš no artrīta un kādas sieviešu kaites. Vai tā ir taisnība, kundze? Piecelieties uz mirklīti, nelielā sieviete sarkanajā kleitā. Jūs bijāt tik tuvu...vīzija ir atnākusi pie jums. Artrīts, sieviešu kaite. Vai tā ir? Un jūsu dzīvē ir kaut kas... Jums...es...es redzu jūs ļoti skaidri, jūsu dzīvē ir daudz raīžu, daudz bēdu. Un tas ir saistīts ar to, kuru jūs mīlat, tas ir jūsu vīrs. Viņš ir dzērājs. Viņš neapmeklē draudzi. Ja tā ir taisnība, paceliet savu roku. Lai Dievs jūs svētī, kundze. Tagad ejiet mājās un saņemiet savu svētību. Jūs esat dziedināta, apkārt jums ir gaisma.

94 Tieši viņai blakus sēž vīrietis. Jūs... Ser, vai jūs ticat? [Brālis saka: «Jā, es ticu.»— Red.] No visas sirds? [«Jā, ser.»] Jums ir zudusi vienu no jūsu maņām. Tā ir oža. Vai tā ir? Ja tā ir, tad pamājjiet ar roku. [«Tā ir patiesība.»] Pielieciet savu roku pie savas mutes, lūk, *šādi*, saki: «Kungs Jēzu, es Tev ticu no visas sirds.» [«Kungs Jēzu, es Tev ticu no visas sirds.»] Lai Dievs jūs svētī. Tagad ejiet. Jūs saņemsiet savu dziedināšanu.

Ticiet uz Dievu! Ko jūs visi domājat par To, tur aizmugurē? Vai jūs ticat? Esiet godbijīgi!

Tur aizmugurē, tieši stūrī sēž kāda kundze. Es redzu, ka šī Gaisma atrodas virs viņas. Tas arī ir vienīgais iemesls, kāpēc es kaut ko varu pastāstīt — jo nostājas šī Gaisma. Šī Gaisma stāv tieši virs tās kundzes. Varbūt jau pēc brīža es ieraudzīšu, kas tas ir. Tas parādīsies... Šī kundze cieš no...no sirds slimības. Viņa skatās taisni uz mani.

Un viņas vīrs sēž blakus viņai. Un viņas vīram ir kāda slimība, viņam ir nelaba dūša, viņš ir nomākts, slims. Vai tā ir, kungs? Paceliet savas rokas, ja tā ir taisnība. Tieši tā, tā esat jūs, kundze ar to mazo šallīti. Kungs, vai tā ir patiesība? Vai tad jūs šodien neesat tāds kā savārdzis? Jums ir gremošanas traucējumi, cilvēk. Tieši tā.

Vai jūs ticat no visas sirds, jūs abi? Vai jūs to pieņemat? Ser, es saku jums, arī jums, es redzu, ka jūsu roka ir pacelta, jums ir smēķēšanas ieradums. Pārtrauciet to darīt. Jūs smēķējat cigārus, jums nevajadzētu to darīt, tas jūs padara slimu. Vai tad tā nav? Ja tā ir taisnība, tad pamājjiet ar savu roku, lūk, šādi. Lūk, kas izsauc savārgumu. Tas slikti iespaido jūsu nervus. Izmetiet laukā to draņķi un vairs to nedariet, un jums tas pāries un viss būs kārtībā, un no jūsu sievas aizies sirds slimība. Vai jūs tam ticat? Vai tad tas tā nav? Es jūs no šejienes neredzu, un jūs to zināt, taču jūs nēsājat cigārus uz...jūsu...jūsu priekšējā kabatā. Tā ir. Izņemiet to visu ārā un uzlieciet savu roku savai sievai, pasakiet Dievam, ka jūs to vairs nedarīsiet, uz mājām jūs iesiet veseli — gan jūs, gan jūsu sieva izveseļosieties. Lai svētīts ir tā Kunga Jēzus Vārds!

95 Vai jūs ticat no visas sirds?

Lūk, šī nelielā kundze, kas sēž, lūk, šeit un skatās uz mani. Jūs, šeit priekšējā rindā, kas sēžat, lūk, šeit. Neliela auguma kundze ar... Jūs skatāties uz mani, jūs, kas sēžat, lūk, tur. Jūs ne... Vai jums ir lūgšanu kartiņa, kundze, lūk, šeit? Jums nav lūgšanu kartiņas? Vai jūs ticat no visas sirds? Vai jūs ticat, ka Jēzus Kristus var jūs dziedināt?

Ko jūs par To domājat, jūs, kas sēžat blakus viņai? Vai jums ir lūgšanu kartiņa, lēdij? Jums nav? Vai jūs arī gribat izveseļoties? Vai jūs negribētu iet un atkal ēst tāpat kā agrāk, un lai pāriet jūsu kuņģa kaite? Vai jūs ticat, ka Jēzus šobrīd jūs dziedina? Piecelieties, ja jūs ticat, ka Jēzus Kristus jūs ir dziedinājis. Jums bija kuņģa čūla, vai ne? Tās cēlonis bija jūsu nervozais stāvoklis. Jūs jau ilgu laiku bijāt nervoza. Īpaši skābes un pārējais, tas ir, es gribu teikt — izdalās skābe un padara jūtīgus zobus, kad jūs atriņat barību atpakaļ mutē. Tā ir taisnība. Tieši tā. Tā ir pepsīna čūla, tā atradās jūsu kuņģa apakšējā daļā. Tā reizēm dedzina, īpaši pēc tam, kad paēdat grauzdīņus ar sviestu. Tā ir? Es nelasu jūsu domas, bet Svētais Gars ir nekļūdīgs. Tagad jūs esat dziedināta. Ejiet mājās, esiet vesela.

96 Kā ar jums, kas esat šajā virzienā? Kāds no jums tur, kuram nav lūgšanu kartiņas, paceliet roku. Kāds bez lūgšanu kartiņas. Labi, esiet godbijīgi, ticiet no visas sirds. Kā ar tiem, kas ir tur augšā balkonā? Ticiet Dievam.

Es nevaru to izdarīt pats no sevis, tā ir tikai Viņa suverēnā žēlastība. Vai jūs ticat? Es varu pateikt tikai tad, kad Viņš man parāda. Kā jūsu ticība... Es to saku, lai sapurinātu jūsu ticību, un pēc tam skatos, kurp Viņš mani vedīs. Vai jūs apzināties, ka tas...tas nav jūsu brālis? Jūs atrodaties Viņa klātbūtnē. Ne jau es to visu daru — tā ir jūsu ticība, kas To vada. Es nevaru To vadīt. To dara jūsu ticība. Es nekādi nevaru To vadīt. Vienu mirklīti.

97 Šinī stūrī, es redzu, ka tur sēž melnādains vīrs, tāds labi gados, viņam ir brilles. Vai jums ir lūgšanu kartiņa, ser? Piecelieties uz mirklīti kājās. Vai jūs no visas sirds ticat, ka es esmu Dieva kalps? Jūs domājat par kādu citu, vai ne? Ja tas tā ir, pamājiņiet ar roku. Ne jau tāpēc, ka tas esmu es, jūsu brālis. Un tā, jums nav lūgšanu kartītes. Jūs nekādi nebūtu varējis tikt rindā, jo jums nav lūgšanu kartītes. Lūk, ja kādam no jums ir lūgšanu kartīte, ne...ne...necelieties, saprotiet, tāpēc ka jums būs iespēja atnākt lūgšanu rindā.

Taču es redzu, ka šī Gaisma stāv tieši virs viņa. Redzējums vēl nav atnācis. Es nevaru tevi dziedināt, brāli, es nevaru. To var izdarīt tikai Dievs. Taču tev...tev...tev ir ticība. Tu tici. Un ir kaut kas...kaut kas...kas to ir izraisījis, kaut kādā veidā.

Ja Visuvarenais Dievs pateiks šim vīram, kāda ir viņa problēma, vai tad jūs pārējie pieņemsiet savu dziedināšanu? Šeit ir vīrietis, stāv vismaz desmit, piecpadsmit jardus no manis [Deviņus, četrpadsmit metrus—Tulk.], es nekad dzīvē neesmu viņu redzējis. Viņš ir tikai cilvēks, kurš tur stāv. Ja Visuvarenais Dievs atklās man, kas ar šo

vīru nav kārtībā, tad ikvienam klātesošajam no šejienes būtu jāaiziet kā veselam cilvēkam. Ko gan vēl Dievs var izdarīt? Vai tā ir?

98 Ser, ar jums viss ir kārtībā. Jūs esat vājš, naktī reizēm pamostaties, prostāta un tamlīdzīgi, taču ne jau par to jūs raizējaties. Jūs raizējaties par savu puiku. Un jūsu puika ir kaut kādā valsts iestādē, viņam ir personības dalīšanās. Vai tā ir? Pamājiēt ar roku, ja tā ir taisnība. Tieši tā arī ir.

Cik daudzi tagad tic, ka Jēzus Kristus, Dieva Dēls stāv šeit? Piecelsimies un slavēsim, un saņemsim savu dziedināšanu.

Visuvarenais Dievs, Dzīvības Autors, ikvienas labās dāvanas Devējs, Tu esi šeit — tas pats Kungs Jēzus Kristus, tas pats vakar, šodien un mūžos.

Un, sātan, tu pārāk ilgi esi baidījis šos cilvēkus, izej ārā no viņiem! Es pavēlu tev dzīvā Dieva Vārdā, kura klātbūtne tagad ir šeit Uguns Staba formā. Atstāj šos cilvēkus! Un izej ārā no viņiem, Jēzus Kristus Vārdā!

Katrs no jums, paceliet savas rokas un slavējiet Dievu, un saņemiet savu dziedināšanu, ikviens. [Sapulcējušies slavē Dievu—Red.]

Kā pie manis atnāca Eņģelis, un Viņa uzdevums

(How the Angel came to me, and His commision)

Šo svētrunu Brālis Viljams Marions Branhams sludināja pirmdienas vakarā 1955. gada 17. janvārī Leinas tehniskajā vidusskolā (Lane Tech High School), Čikāgā, Ilinoisas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 55-0117 ilgst 1 stundu un 32 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots bez saīsinājumiem un bez izmaiņām 2014. gadā. Izplatāms bez maksas.